HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a șasea)

27 februarie 2014*

„Concurență — Înțelegeri — Piața mondială a ecranelor cu cristale lichide (LCD) — Acorduri și practici concertate în materie de prețuri și de capacități de producție — Competență teritorială — Vânzări interne — Vânzări de produse finite care încorporează produsele care fac obiectul cartelului — Încălcare unică și continuă — Amenzi — Metodă de rotunjire — Competență de fond”

În cauza T-91/11,

InnoLux Corp., fostă Chimei InnoLux Corp., cu sediul în Zhunan (Taïwan), reprezentată de J.-F. Bellis, avocat, și de R. Burton, solicitor,

reclamantă,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de P. Van Nuffel, de F. Ronkes Agerbeek și de A. Biolan, în calitate de agenți,

pârâtă,

având ca obiect o cerere de anulare în parte a Deciziei C(2010) 8761 final a Comisiei din 8 decembrie 2010 privind o procedură de aplicare a articolului 101 [TFUE] și a articolului 53 din Acordul privind SEE (cazul COMP/39.309 – LCD) și de reducere a cuantumului amenzii aplicate reclamantei prin această decizie,

TRIBUNALUL (Camera a șasea),

compus din domnii H. Kanninen, președinte, G. Berardis (raportor) și C. Wetter, judecători,

grefier: domnul N. Rosner, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 24 aprilie 2013,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: engleza.

Hotărâre

Istoricul cauzei

1. *Societățile în cauză în prezentul litigiu*

1 Chi Mei Optoelectronics Corp. (denumită în continuare „CMO”) era societatea de drept taiwanez care controla un grup de societăți stabilite în lumea întreagă și care își desfășurau activitatea în sectorul producției ecranelor cu cristale lichide cu matrice activă (denumite în continuare „LCD”).

2 La 20 noiembrie 2009, CMO a încheiat un acord de concentrare cu societățile InnoLux Display Corp. și TPO Displays Corp. În temeiul acestui acord, începând de la 18 martie 2010, TPO Displays și CMO au încetat să mai existe. Entitatea juridică rămasă și-a schimbat denumirea în două rânduri, trecând, mai întâi, de la InnoLux Display Corp. la Chimei InnoLux Corp. și, în sfârșit, la InnoLux Corp., reclamanta.

2. *Procedura administrativă*

3 La [*confidențial*] [1], societatea de drept coreean Samsung Electronics Co. Ltd (denumită în continuare „Samsung”) a formulat în fața Comisiei Comunităților Europene o cerere pentru obținerea unei imunități la amendă în temeiul Comunicării Comisiei privind imunitatea la amenzi și reducerea cuantumului amenzilor în cauzele referitoare la înțelegeri (JO 2002, C 45, p. 3, denumită în continuare „Comunicarea din 2002 privind clemența”).

4 Cu această ocazie, Samsung a denunțat existența unei înțelegeri între mai multe întreprinderi, printre care și reclamanta, cu privire la anumite tipuri de LCD.

5 La 23 noiembrie 2006, Comisia a acordat Samsung imunitate condiționată conform punctului 15 din Comunicarea din 2002 privind clemența, în timp ce altui participant la înțelegere, societatea de drept coreean LG Display Co. Ltd, denumită anterior LG Philips LCD Co. Ltd (denumită în continuare „LGD”), i-a refuzat-o.

6 La 27 mai 2009, Comisia a inițiat procedura administrativă și a adoptat o comunicare privind obiecțiunile, conform articolului 10 din Regulamentul (CE) nr. 773/2004 al Comisiei din 7 aprilie 2004 privind desfășurarea procedurilor puse în aplicare de Comisie în temeiul articolelor 81 [CE] și 82 [CE] (JO L 123, p. 18, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 242). Această comunicare privind obiecțiunile era adresată unui număr de 16 societăți, printre care CMO și două filiale europene deținute 100 % de aceasta din urmă, mai precis Chi Mei Optoelectronics BV și Chi Mei Optoelectronics UK. Ltd. În această privință, în considerentele (281)-(285) ale comunicării privind obiecțiunile, Comisia a amintit, printre altele, că, potrivit jurisprudenței, în primul rând, dispozițiile dreptului Uniunii Europene privind concurența recunosc că diferitele societăți care aparțin aceluiași grup constituie o entitate economică și, prin urmare, o întreprindere în sensul articolelor 101 TFUE și 102 TFUE dacă societățile în cauză nu își stabilesc în mod autonom comportamentul pe piață (Hotărârea Tribunalului din 30 septembrie 2003, Michelin/Comisia, T-203/01, Rec., p. II-4071, punctul 290) și, în al doilea rând, este suficient să se demonstreze de către Comisie că întreg capitalul unei filiale este deținut de societatea sa mamă pentru ca prezumția potrivit căreia aceasta din urmă exercită o influență decisivă asupra comportamentului filialei pe piață să fie dovedită (Hotărârea Tribunalului din 31 martie 2009, ArcelorMittal Luxembourg și alții/Comisia, T-405/06, Rep., p. II-771, punctul 91). În continuare, în

1 — Date confidențiale ocultate.

considerentele (327)-(329) ale comunicării privind obiecțiunile, Comisia a explicat motivele pentru care, în temeiul jurisprudenței amintite, cele două filiale ale CMO menționate mai sus trebuiau considerate răspunzătoare în solidar pentru încălcările săvârșite de aceasta din urmă.

7 La comunicarea privind obiecțiunile era anexat un CD-ROM care conținea părțile din dosarul Comisiei la care era posibil accesul. Destinatarii comunicării privind obiecțiunile și-au exersat dreptul de acces la părțile din dosarul Comisiei care nu erau puse la dispoziție decât la sediul Comisiei.

8 Destinatarii comunicării privind obiecțiunile i-au făcut cunoscut Comisiei, în scris, punctul lor de vedere cu privire la obiecțiunile ridicate împotriva lor în termenul prevăzut.

9 Mai mulți destinatari ai comunicării privind obiecțiunile, printre care și reclamanta, și-au exersat dreptul de a fi ascultați oral în cursul audierii organizate la 22 și la 23 septembrie 2009.

10 Prin cererea de informații din 4 martie 2010 și prin scrisoarea din 6 aprilie 2010, părțile au fost invitate în mod special să prezinte datele referitoare la valoarea vânzărilor care vor fi luate în considerare la calculul amenzilor și să își prezinte observațiile cu privire la această chestiune.

11 CMO a răspuns la scrisoarea menționată la 23 aprilie 2010.

3. *Decizia atacată*

12 La 8 decembrie 2010, Comisia a adoptat Decizia C(2010) 8761 final privind o procedură de aplicare a articolului 101 [TFUE] și a articolului 53 din Acordul privind SEE (cazul COMP/39.309 – LCD) (denumită în continuare „decizia atacată”), fiind publicat un rezumat al acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* din 7 octombrie 2011 (JO L 295, p. 8).

13 Decizia atacată este adresată unui număr de 6 dintre cele 16 societăți destinatare ale comunicării privind obiecțiunile, printre care și reclamanta. În schimb, filialele sale, cărora le fusese adresată această comunicare, nu mai sunt vizate.

14 În decizia atacată, Comisia a constatat existența unei înțelegeri între șase mari producători internaționali de LCD, printre care și reclamanta, cu privire la următoarele două categorii ale acestor produse, cu dimensiune mai mare sau egală cu 12 inchi: LCD pentru tehnologiile informației, cum ar fi cele pentru calculatoare portabile și monitoarele de calculator (denumite în continuare „LCD-TI”), și LCD pentru televizoare (denumite în continuare „LCD-TV”) (denumite în continuare, împreună, „LCD care fac obiectul cartelului”).

15 Potrivit deciziei atacate, această înțelegere a luat forma unei încălcări unice și continue a articolului 101 TFUE și a articolului 53 din Acordul privind SEE, care a avut loc între 5 octombrie 2001 și 1 februarie 2006 (denumită în continuare „perioada încălcării”), cel puțin. În această perioadă, participanții la încălcare au organizat numeroase reuniuni multilaterale pe care le numeau „reuniuni Cristal”, în principal în hoteluri din Taiwan. Aceste reuniuni aveau un obiect în mod clar anticoncurențial, din moment ce dădeau ocazia participanților în special să stabilească prețuri minime pentru LCD care făceau obiectul cartelului, să discute prețurile preconizate pentru a evita diminuarea acestora și să coordoneze majorările prețurilor, precum și nivelurile de producție. În perioada încălcării, participanții la înțelegere s-au întâlnit la nivel bilateral și în mod frecvent au făcut schimb de informații cu privire la subiectele dezbătute cu ocazia „reuniunilor Cristal”. Pe de altă parte, au luat măsuri pentru a verifica dacă deciziile adoptate cu ocazia acestor reuniuni erau aplicate [considerentele (70)-(74) ale deciziei atacate].

16 Deși reclamanta a arătat că piața LCD-TV era distinctă de cea a LCD-TI și că exista o înțelegere numai pentru acestea din urmă, Comisia a considerat totuși că era vorba despre o încălcare unică și continuă care viza ansamblul acestor produse [considerentele (281) și (283)-(290) ale deciziei atacate].

17 Pentru stabilirea amenzilor aplicate prin decizia atacată, Comisia a utilizat Orientările privind calcularea amenzilor aplicate în temeiul articolului 23 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 (JO 2006, C 210, p. 2, Ediție specială, 08/vol. 4, p. 264, denumite în continuare „Orientările din 2006”).

18 În temeiul Orientărilor din 2006, Comisia a definit, în primul rând, valoarea vânzărilor de LCD care făceau obiectul cartelului vizate în mod direct sau indirect de încălcare. În acest scop, Comisia a stabilit următoarele trei categorii de vânzări efectuate de participanții la încălcare:

— „vânzări directe în SEE”, mai precis vânzări de LCD care fac obiectul cartelului către altă întreprindere din cadrul Spațiului Economic European (SEE);

— „vânzări directe în SEE prin produse prelucrate”, mai precis vânzări de LCD care fac obiectul cartelului și care sunt încorporate, în cadrul grupului din care face parte producătorul, în produse finite care sunt vândute unei alte întreprinderi din cadrul SEE;

— „vânzări indirecte”, mai precis vânzări de LCD care fac obiectul cartelului către altă întreprindere situată în afara SEE, care ulterior încorporează ecranele în produse finite pe care le vinde în SEE [considerentul (380) al deciziei atacate].

19 Cu toate acestea, Comisia a considerat că se putea limita să țină seama numai de primele două categorii menționate la punctul 18 de mai sus, nefiind necesară includerea celei de a treia categorii astfel încât amenzile aplicate să poată atinge un nivel suficient de disuasiv [considerentul (381) al deciziei atacate].

20 În loc să utilizeze valoarea vânzărilor realizate de o întreprindere în ultimul an complet al participării acesteia la încălcare, astfel cum se prevede de altfel la punctul 13 din Orientările din 2006, Comisia a considerat mai adecvat să utilizeze, în speță, valoarea anuală medie a vânzărilor pe durata completă a încălcării, ținând seama în special de creșterea exponențială a vânzărilor majorității întreprinderilor în cauză în anii menționați în decizia atacată [considerentul (384) al deciziei atacate].

21 Referitor la reclamantă, Comisia a respins obiecțiunile acesteia cu privire la faptul că, mai întâi, valoarea vânzărilor relevante ar fi trebuit calculată fără să se țină seama de „vânzările [sale] directe în SEE prin produse prelucrate” și de „vânzările [sale] directe în SEE”, efectuate către alți destinatari ai comunicării privind obiecțiunile, apoi că trebuiau excluse expedierile de LCD care nu fuseseră facturate întreprinderilor europene și, în sfârșit, era necesar să se facă distincție între vânzările de LCD-TI și cele de LCD-TV. Astfel, pentru reclamantă, totalul vânzărilor relevante efectuate în perioada încălcării a fost stabilit la 1 555 111 603 euro, a căror medie anuală, obținută prin împărțirea cuantumului menționat la durata înțelegerii de 4,33 ani, era de 359 148 176 de euro [considerentele (388), (394), (398)-(401) și tabelul 4 al deciziei atacate].

22 În al doilea rând, Comisia a observat că, ținând seama de gravitatea încălcării săvârșite, proporția din valoarea vânzărilor produselor în cauză care trebuie reținută pentru calculul cuantumului de bază al amenzii pentru toți participanții la înțelegere trebuie stabilită la 16 % [considerentul (416) al deciziei atacate].

23 În al treilea rând, Comisia i-a aplicat reclamantei un factor de multiplicare pentru durata încălcării egal cu 4,25, în considerarea participării sale la încălcare pe întreaga durată a înțelegerii reținută în decizia atacată, mai precis 4 ani și 3 luni [considerentele (417) și (418), precum și tabelul 5 al deciziei atacate].

24 În al patrulea rând, Comisia a estimat că împrejurările cauzei justificau includerea în cuantumul de bază al amenzii a unei majorări egale cu 16 % din valoarea medie a vânzărilor relevante pentru a asigura efectul disuasiv al acesteia (denumită în continuare „taxa de intrare”), conform punctului 25 din Orientările din 2006, pentru toți participanții la înțelegere [considerentele (419) și (424) ale deciziei atacate].

25 În al cincilea rând, Comisia nu a reținut circumstanțe agravante sau atenuante în temeiul Orientărilor din 2006 în privința niciunuia dintre participanții la înțelegere. Astfel, Comisia a respins în mod special argumentele reclamantei privind pretinsele fapte potrivit cărora ar fi avut un rol pasiv în cadrul înțelegerii, participase la aceasta din neglijență și, în sfârșit, cooperase cu Comisia dincolo de domeniul de aplicare al Comunicării din 2002 privind clemența, deși Comisia nu i-a adresat solicitări de informații la fel de precise precum cele trimise altor participanți la înțelegere [considerentele (426), (430), (433), (434), (438), (439) și (442)-(444) ale deciziei atacate].

26 În al șaselea rând, în temeiul Comunicării din 2002 privind clemența, Comisia a confirmat, mai întâi, imunitatea totală acordată Samsung. Apoi a considerat că cooperarea furnizată de reclamantă nu îi dădea dreptul la nicio reducere a amenzii [considerentele (455)-(458) și (472) ale deciziei atacate].

27 În temeiul acestor considerații, la articolul 2 din decizia atacată, Comisia a obligat reclamanta la plata unei amenzi de 300 000 000 de euro.

Procedura și concluziile părților

28 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 21 februarie 2011, reclamanta a introdus prezenta acțiune.

29 Pe baza raportului judecătorului raportor, Tribunalul (Camera a șasea) a decis deschiderea procedurii orale și, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 64 din Regulamentul de procedură, a adresat în scris întrebări părților, la care acestea au răspuns în termenul acordat.

30 Pledoariile părților și răspunsurile acestora la întrebările orale adresate de Tribunal au fost ascultate în ședința din 24 aprilie 2013.

31 Reclamanta solicită, în esență, Tribunalului:

— anularea deciziei atacate în ceea ce o privește;

— reducerea cuantumului amenzii care i-a fost aplicată prin decizia atacată;

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

32 Comisia solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

33 În susținerea acțiunii, reclamanta invocă trei motive:

— primul, întemeiat pe aplicarea de către Comisie a unei noțiuni eronate din punct de vedere juridic, noțiunea „vânzări directe în SEE prin produse prelucrate”, atunci când a determinat valoarea vânzărilor relevante pentru calculul amenzii;

— al doilea, întemeiat pe încălcarea de către Comisie a articolului 101 TFUE și a articolului 53 din Acordul privind SEE, reținând că încălcarea includea LCD-TV:

— al treilea, întemeiat pe faptul că valoarea vânzărilor relevante reținută de Comisie în privința sa ar fi inclus în mod greșit și alte vânzări decât cele de LCD care fac obiectul cartelului.

1. *Cu privire la primul motiv, întemeiat pe faptul că Comisia ar fi aplicat o noțiune eronată din punct de vedere juridic, noțiunea „vânzări directe în SEE prin produse prelucrate”, atunci când a determinat valoarea vânzărilor relevante pentru calculul amenzii*

34 Primul motiv al reclamantei este alcătuit, în esență, din două aspecte, referitoare, primul, la faptul că noțiunea „vânzări directe în SEE prin produse prelucrate” ar fi în contradicție cu lipsa constatării unei încălcări privind produsele finite în care sunt încorporate LCD care fac obiectul cartelului și cel de al doilea, la incoerențele pretins inerente acestei noțiuni.

Cu privire la primul aspect, referitor la faptul că noțiunea „vânzări directe în SEE prin produse prelucrate” ar fi în contradicție cu lipsa constatării unei încălcări privind produsele finite care încorporează LCD care fac obiectul cartelului

35 Reclamanta susține, pe de o parte, că utilizarea noțiunii „vânzări directe în SEE prin produse prelucrate” nu este compatibilă cu punctul 13 din Orientările din 2006, întrucât Comisia a ținut seama de vânzările de produse finite, în privința cărora nu s-a constatat nicio încălcare în decizia atacată și care nu au, așadar, legătură directă sau chiar indirectă cu încălcarea constatată în această decizie. Pe de altă parte, reclamanta subliniază că prețurile LCD care fac obiectul cartelului nu sunt prețuri de referință pentru produsele finite în care sunt încorporate LCD menționate.

36 În temeiul punctului 13 din Orientările din 2006, „[p]entru a determina cuantumul de bază al amenzii care urmează să fie aplicată, Comisia utilizează valoarea vânzărilor de bunuri sau servicii, realizate de întreprindere, care au legătură directă sau indirectă cu încălcarea, în sectorul geografic relevant din teritoriul SEE”.

37 În această privință, trebuie să se observe, mai întâi, că din această dispoziție nu reiese că doar valoarea vânzărilor rezultată din tranzacțiile afectate în mod real de practicile ilicite poate fi luată în considerare pentru a calcula valoarea relevantă a vânzărilor (a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 16 iunie 2011, Putters International/Comisia, T-211/08, Rep., p. II-3729, punctul 58).

38 Formularea punctului 13 din Orientările din 2006 are în vedere, așadar, vânzările realizate pe piața relevantă, vizată de încălcare. *A fortiori*, punctul menționat nu are în vedere exclusiv cazurile în privința cărora Comisia dispune de mijloace de probă scrise pentru dovedirea încălcării (a se vedea în acest sens Hotărârea Putters International/Comisia, citată anterior, punctul 59).

39 Această interpretare este consolidată de obiectivul normelor de concurență ale Uniunii. Astfel, interpretarea propusă de reclamantă ar însemna că, pentru a determina cuantumul de bază al amenzilor care trebuie aplicate în cauzele având ca obiect înțelegeri, Comisia ar fi obligată să stabilească în fiecare caz care sunt vânzările individuale care au fost afectate de înțelegere. O astfel de

obligație nu a fost impusă niciodată de instanțele Uniunii și nu există niciun indiciu că Comisia intenționa să își impună o asemenea obligație în Orientările din 2006 (Hotărârea Putters International/Comisia, citată anterior, punctul 60).

40 În plus, rezultă dintr-o jurisprudență constantă că partea din cifra de afaceri care provine din mărfurile care fac obiectul încălcării este de natură să dea o indicație corectă privind amploarea încălcării pe piața relevantă. În special, cifra de afaceri realizată cu privire la produsele care au făcut obiectul unei practici restrictive constituie un element obiectiv care exprimă în mod corect nocivitatea acestei practici pentru concurența normală (Hotărârea Putters International/Comisia, citată anterior, punctul 61; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea Curții din 7 iunie 1983, Musique Diffusion française și alții/Comisia, 100/80-103/80, Rec., p. 1825, punctul 121, și Hotărârea Tribunalului din 11 martie 1999, British Steel/Comisia, T-151/94, Rec., p. II-629, punctul 643).

41 În speță, trebuie amintit că în considerentul (380) al deciziei atacate Comisia a definit categoriile de vânzări descrise la punctul 18 de mai sus.

42 În ceea ce privește „vânzările directe în SEE”, nu se contestă faptul că îndeplinesc condițiile prevăzute la punctul 13 din Orientările din 2006, interpretate în lumina jurisprudenței relevante.

43 În ceea ce privește „vânzările directe în SEE prin produse prelucrate”, reclamanta, prin primul aspect al primului motiv, susține că acestea nu au legătură directă sau indirectă cu încălcarea, din moment ce au legătură cu vânzările de produse finite în care sunt încorporate LCD care fac obiectul cartelului, iar nu cu vânzările acestora din urmă.

44 În această privință, trebuie să se observe, mai întâi, că, deși nota de subsol de la punctul 13 din Orientările din 2006 precizează că un caz de vânzări care au o legătură directă cu o încălcare se poate constata atunci când prețul produsului care face obiectul unor acorduri orizontale de preț servește apoi drept bază pentru prețul produselor de calitate superioară sau inferioară, această notă precizează că respectivul caz este prezentat cu titlu de exemplu. Astfel, faptul invocat de reclamantă că, în speță, produsele finite care încorporează LCD care fac obiectul cartelului nu sunt produse de calitate superioară sau inferioară față de acestea este irelevant.

45 În ceea ce privește împrejurarea, de asemenea invocată de reclamantă, potrivit căreia decizia atacată nu a constatat nicio încălcare în legătură cu produsele finite în care sunt încorporate LCD care fac obiectul cartelului, trebuie să se observe că Comisia nu a ținut seama de valoarea totală a vânzărilor de produse finite, ci numai de fracțiunea din această valoare care putea corespunde valorii LCD care fac obiectul cartelului, încorporate în produsele finite, cu condiția ca acestea din urmă să fi fost vândute de reclamantă unor întreprinderi terțe stabilite în SEE. Deși este evident că Comisia nu ar fi putut să țină seama de întreaga valoare menționată, fără să fi constatat în prealabil o încălcare privind produsele finite, nu se poate considera că o astfel de constatare era necesară pentru a se putea ține seama de fracțiunea din această valoare care reprezintă valoarea LCD care fac obiectul cartelului și care sunt încorporate în produsele finite.

46 Pe de altă parte, în cazul în care Comisia nu ar fi recurs la noțiunea „vânzări directe în SEE prin produse prelucrate”, nu ar fi putut să țină seama la calculul amenzii de o fracțiune considerabilă din vânzările de LCD care fac obiectul cartelului efectuate de participanții la înțelegere care aparțin unor întreprinderi integrate pe verticală, chiar dacă aceste vânzări ar fi afectat în mod negativ concurența în SEE.

47 Astfel, conform jurisprudenței amintite la punctele 37-40 de mai sus, Comisia trebuia să țină seama de amploarea încălcării pe piața relevantă și, în acest scop, putea să utilizeze cifra de afaceri realizată de reclamantă pentru LCD care fac obiectul cartelului, ca element obiectiv care exprimă în mod corect nocivitatea participării sale la înțelegere pentru concurența normală, în măsura în care această cifră de

afaceri a fost rezultatul vânzărilor care au legătură cu SEE. Or, o astfel de legătură există atunci când LCD care fac obiectul cartelului sunt transferate de reclamantă filialelor sale, indiferent de locul unde sunt stabilite, care le încorporează în produse finite care sunt vândute unor terți în SEE.

48 Alegerea Comisiei de a ține seama de „vânzările directe în SEE prin produse prelucrate” este cu atât mai justificat, în speță, întrucât din elementele de probă conținute în decizia atacată [a se vedea în special considerentul (394) al deciziei atacate], nerepus în discuție de reclamantă, reiese că vânzările de LCD care fac obiectul cartelului, interne din întreprinderile participante la înțelegere aveau loc la prețuri influențate de aceasta.

49 Pe de altă parte, astfel cum reiese în mod special din considerentele (92) și (93) ale deciziei atacate, participanții la înțelegere știau că prețurile LCD care fac obiectul cartelului afectau aceste produse finite în care erau încorporate.

50 În sfârșit, în ceea ce privește argumentul reclamantei potrivit căruia Hotărârea Tribunalului din 10 septembrie 2008, JSC Kirovo-Chepetsky Khimichesky Kombinat/Consiliul (T-348/05, nepublicată în Repertoriu, punctul 62), se opune oricărei asimilări între vânzările de produse finite în care este încorporată o componentă și vânzările acestor componente ca atare, trebuie să se observe că contextul și finalitatea pentru care Comisia a ținut seama de LCD care fac obiectul cartelului care au fost încorporate în produse finite nu pot fi asimilate cu cele care sunt specifice cauzei în care s-a pronunțat hotărârea menționată.

51 Astfel, în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea JSC Kirovo-Chepetsky Khimichesky Kombinat/Consiliul, citată anterior (punctele 54, 55, 57 și 58), Consiliul Uniunii Europene, după ce a adoptat, pe baza unei anchete antidumping privind anumite produse, printre care nitratul de amoniu, măsuri antidumping referitoare la acestea din urmă, a extins domeniul de aplicare al acestor măsuri la alte produse, fără să deschidă o nouă anchetă, pentru motivul că aceste produse erau asemănătoare cu cele vizate de ancheta respectivă, în special în ceea ce privește conținutul de nitrat de amoniu.

52 În această privință, Tribunalul a constatat caracterul nelegal al acestei extinderi, subliniind următoarele:

> „62. [...] Componenta dintr-un produs finit poate, desigur, să facă obiectul unor măsuri antidumping, însă, în acest caz, trebuie să fie considerată un produs [care face] ca atare [obiectul unui dumping]. Atunci când această componentă nu este avută în vedere în sine, ci drept element al altui produs, acest din urmă produs, cu toate componentele sale, constituie produsul vizat și, așadar, ancheta antidumping trebuie să vizeze aceste produse indiferent de componentele respective. Numai produselor care au făcut obiectul unei anchete antidumping sunt susceptibile să li se aplice măsuri antidumping, din moment ce s-a constatat că produsele în discuție sunt exportate către Comunitate la un preț mai mic decât prețul «produselor similare» în sensul articolului 1 din Regulamentul [(CE) nr. 384/96 al Consiliului din 22 decembrie 1995 privind protecția împotriva importurilor care fac obiectul unui dumping din partea țărilor care nu sunt membre ale Comunității Europene (JO 1996, L 56, p. 1, Ediție specială, 11/vol. 12, p. 223)]. În consecință, din moment ce nu se contestă că noile tipuri de produse vizate de regulamentul atacat sunt diferite de produsul vizat în sensul regulamentelor inițiale, este imposibil să li se impună o taxă antidumping fără să se efectueze în prealabil o anchetă pentru a se examina dacă și aceste produse fac obiectul unui dumping pe piața comunitară.”

53 În prezenta cauză, nu a avut loc nimic asemănător, din moment ce, în speță, Comisia nu a utilizat ancheta pe care a efectuat-o cu privire la LCD care fac obiectul cartelului pentru a constata o încălcare privind produsele finite în care sunt încorporate aceste LCD. Departe de a asimila LCD care fac obiectul cartelului cu produsele finite a căror componentă erau, Comisia s-a limitat să considere, numai în vederea calculului amenzii, că față de întreprinderile integrate pe verticală precum

reclamanta, locul vânzării produselor finite coincidea cu locul vânzării componentei care face obiectul înțelegerii către un terț, care nu aparține, așadar, aceleiași întreprinderi care a produs această componentă.

54 Pe baza ansamblului considerațiilor care precedă, primul aspect al prezentului motiv trebuie respins.

Cu privire la al doilea aspect, referitor la incoerențele pretins a fi inerente noțiunii „vânzări directe în SEE prin produse prelucrate”

55 Al doilea aspect al primului motiv conține două critici privind noțiunea „vânzări directe în SEE prin produse prelucrate”, care ar fi avut drept efect faptul că Comisia, pe de o parte, depășește limitele competenței sale teritoriale și, pe de altă parte, aplică reclamantei un tratament defavorabil și discriminatoriu în raport cu alți participanți la aceeași înțelegere.

Cu privire la competența teritorială a Comisiei

56 Reclamanta arată că, prin luarea în considerare a „vânzărilor directe în SEE prin produse prelucrate”, Comisia a deplasat în mod artificial locul în care s-au realizat aceste vânzări și a încălcat astfel limitele competenței sale teritoriale.

57 Trebuie amintite, mai întâi, principiile stabilite de jurisprudență în ceea ce privește competența teritorială a Comisiei de a constata încălcări ale dreptului concurenței.

58 În această privință, Curtea a recunoscut că, atunci când întreprinderile care au sediul în afara SEE, dar care produc bunuri care sunt vândute terților în SEE, se concertează cu privire la prețurile pe care le acordă clienților lor stabiliți în SEE și pun în aplicare această concertare prin vânzări la prețuri coordonate în mod efectiv, participă la o concertare care are ca obiect și ca efect restrângerea concurenței pe piața internă, în sensul articolului 101 TFUE, și cu privire la care Comisia are competență teritorială de investigare (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 27 septembrie 1988, Ahlström Osakeyhtiö și alții/Comisia, 89/85, 104/85, 114/85, 116/85, 117/85 și 125/85-129/85, Rec., p. 5193, denumită în continuare Hotărârea „Pulpă lemnoasă I”, punctele 13 și 14).

59 Jurisprudența a mai precizat că o încălcare a articolului 101 TFUE implică două elemente privind comportamentul, mai precis formarea înțelegerii și punerea în aplicare a acesteia. Faptul ca aplicabilitatea interdicțiilor prevăzute de dreptul concurenței să depindă de locul formării înțelegerii ar conduce în mod evident la punerea la dispoziția întreprinderilor a unui mijloc facil de a se sustrage de la interdicțiile respective. Prin urmare, ceea ce este important este locul în care înțelegerea este pusă în aplicare. Pe de altă parte, pentru a determina dacă acest loc este situat în SEE, nu contează că participanții la înțelegere au recurs sau nu au recurs la filiale, agenți, subagenți sau sucursale stabilite în SEE pentru a pune bazele unor contacte între ei și cumpărătorii care sunt stabiliți în SEE (a se vedea în acest sens Hotărârea Pulpă lemnoasă I, punctele 16 și 17).

60 Din moment ce condiția privind punerea în aplicare este îndeplinită, competența Comisiei de a aplica normele de concurență ale Uniunii în privința unor astfel de comportamente este acoperită de principiul teritorialității care este universal recunoscut în dreptul internațional public (Hotărârea Pulpă lemnoasă I, punctul 18).

61 Jurisprudența rezultată din Hotărârea Pulpă lemnoasă I a fost reluată în Hotărârea Tribunalului din 25 martie 1999, Gencor/Comisia (T-102/96, Rec., p. II-753), în care era vorba despre o decizie privind o concentrare în sensul Regulamentului (CEE) nr. 4064/89 al Consiliului din 21 decembrie 1989 privind controlul concentrărilor economice între întreprinderi (JO 1990, L 257, p. 13), înlocuit de Regulamentul (CE) nr. 139/2004 al Consiliului din 20 ianuarie 2004 privind controlul concentrărilor economice între întreprinderi (JO L 24, p. 1).

62 Cu această ocazie, Tribunalul a subliniat, desigur, că atunci când este previzibil că o concentrare preconizată va produce un efect imediat și substanțial în Uniune, aplicarea dispozițiilor de drept al Uniunii referitoare la controlul concentrărilor este justificată în ceea ce privește dreptul internațional public (Hotărârea Gencor/Comisia, citată anterior, punctul 90).

63 Cu toate acestea, la punctul 87 din Hotărârea Gencor/Comisia, citată anterior, Tribunalul a subliniat, în esență, că criteriul punerii în aplicare a unei înțelegeri ca element de legătură al acesteia cu teritoriul Uniunii este îndeplinit prin simpla vânzare în cadrul acesteia a produsului care face obiectul cartelului, indiferent de localizarea surselor de aprovizionare și a instalațiilor de producție. Astfel, Tribunalul a respins argumentul pe care reclamanta, în cauza în care s-a pronunțat hotărârea menționată, încerca să îl întemeieze pe faptul că, în speță, concentrarea nici nu luase naștere, nici nu fusese executată pe teritoriul Uniunii, ci în Africa de Sud, și, prin urmare, nu ar fi îndeplinit condițiile de competență teritorială definite în Hotărârea Pulpă lemnoasă I (Hotărârea Gencor/Comisia, citată anterior, punctele 56, 61 și 87).

64 Rezultă de aici că raționamentul urmat de Tribunal în Hotărârea Gencor/Comisia, citată anterior, nu repune în discuție jurisprudența rezultată din Hotărârea Pulpă lemnoasă I.

65 În consecință, în speță, este suficient să ne concentrăm asupra problemei dacă Comisia putea utiliza categoria „vânzărilor directe în SEE prin produse prelucrate” fără să încalce însă principiile menționate în Hotărârea Pulpă lemnoasă I.

66 În această privință, trebuie să se remarce, în primul rând, că atunci când o înțelegere de dimensiune mondială are un obiect anticoncurențial, aceasta este pusă în aplicare pe piața internă, în sensul Hotărârii Pulpă lemnoasă I, prin simplul fapt că produsele care fac obiectul cartelului sunt comercializate pe această piață.

67 Astfel, trebuie arătat că punerea în aplicare a unei înțelegeri nu implică în mod necesar ca ea să producă efecte reale (Hotărârea Tribunalului din 12 septembrie 2007, Prym și Prym Consumer/Comisia, T-30/05, nepublicată în Repertoriu, punctul 110; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea Curții din 24 septembrie 2009, Erste Group Bank și alții/Comisia, C-125/07 P, C-133/07 P, C-135/07 P și C-137/07 P, Rep., p. I-8681, punctele 116 și 117). În realitate, problema dacă înțelegerea a avut efecte concrete asupra prețurilor practicate de participanți nu este relevantă decât în cadrul stabilirii gravității înțelegerii, în vederea calculului amenzii, cu condiția ca Comisia să decidă să se întemeieze pe acest criteriu (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 4 iunie 2009, T-Mobile Netherlands și alții, C-8/08, Rep., p. I-4529, punctul 31), printre cele de care poate ține seama în acest context. Or, această situație nu s-a regăsit în speță [a se vedea considerentul (416) al deciziei atacate].

68 De asemenea, nu contează că participanții la înțelegere nu sunt obligați întotdeauna de deciziile luate în materie de prețuri. Astfel, stabilirea unui preț, fie și numai indicativ, afectează concurența prin faptul că permite tuturor participanților la înțelegere să prevadă cu un grad rezonabil de certitudine care va fi politica de prețuri urmată de concurenții lor. Mai general, astfel de înțelegeri presupun o intervenție directă asupra parametrilor esențiali ai concurenței pe piața relevantă. Astfel, exprimând o voință comună de a aplica produselor lor un anumit nivel de prețuri, producătorii vizați nu își mai determină în mod autonom politica pe piață, aducând astfel atingere concepției inerente dispozițiilor tratatului referitoare la concurență (a se vedea Hotărârea Tribunalului din 9 iulie 2003, Archer Daniels Midland și Archer Daniels Midland Ingredients/Comisia, T-224/00, Rec., p. II-2597, punctul 120 și jurisprudența citată).

69 În al doilea rând, trebuie să se observe că noțiunea de punere în aplicare în sensul Hotărârii Pulpă lemnoasă I se întemeiază, în esență, pe noțiunea de întreprindere din dreptul concurenței, astfel cum reiese din jurisprudența amintită la punctul 6 de mai sus (a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea Curții din 12 iulie 1984, Hydrotherm Gerätebau, 170/83, Rec., p. 2999, punctul 11, și

Hotărârea din 29 martie 2011, ArcelorMittal Luxembourg/Comisia și Comisia/ArcelorMittal Luxemburg și alții, C-201/09 P și C-216/09 P, Rep., p. I-2239, punctul 95), căreia trebuie să i se recunoască un rol determinant în stabilirea limitelor competenței teritoriale a Comisiei de a aplica dreptul concurenței.

70 În special, dacă întreprinderea din care face parte reclamanta a participat la o înțelegere concepută în afara SEE, Comisia trebuie să poată să cerceteze repercusiunile pe care le-a avut comportamentul acestei întreprinderi asupra concurenței pe piața internă și să îi aplice o amendă proporțională cu nocivitatea acestei înțelegeri asupra concurenței de pe piața respectivă. În acest scop, atunci când LCD care fac obiectul cartelului realizate de reclamantă au fost încorporate în produse finite de societăți care aparțin aceleiași întreprinderi ca reclamanta, iar aceste produse finite au fost vândute în SEE de această întreprindere, trebuie să se considere că înțelegerea a afectat tranzacțiile care au avut loc până la momentul acestei vânzări inclusiv.

71 În acest context, nu este decisiv să se stabilească dacă vânzările interne din întreprinderea respectivă s-au realizat sau nu s-au realizat la prețuri majorate ca urmare a înțelegerii. Astfel, în cazul unui răspuns afirmativ, nocivitatea înțelegerii se reflectă în aceste majorări. În cazul unui răspuns negativ, această nocivitate constă în avantajul competitiv de care beneficiază întreprinderea care participă la înțelegere în comparație cu celelalte întreprinderi care realizează produse finite care conțin LCD care fac obiectul cartelului, dar care cumpără respectivele LCD la un preț care nu rezultă din condițiile normale ale pieței. În această privință, reiese din jurisprudență că a nu se ține seama de valoarea livrărilor interne dintr-o întreprindere ar însemna în mod necesar să se avantajeze fără justificare întreprinderile integrate pe verticală, având în vedere că într-o astfel de situație profitul rezultat din înțelegere ar putea să nu fie luat în considerare, astfel încât întreprinderea în cauză ar evita o sancțiune proporțională cu importanța acesteia pe piața produselor care fac obiectul încălcării (a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 14 mai 1998, Europa Carton/Comisia, T-304/94, Rec., p. II-869, punctele 127 și 128).

72 Reclamanta nu contestă această jurisprudență, dar subliniază că simpla transpunere a acesteia în speță ar fi permis Comisiei să atingă obiectivul de a nu favoriza întreprinderile integrate pe verticală. Astfel, spre deosebire de ceea ce a pretins Comisia în decizia atacată, nu ar fi fost necesar să se recurgă la noțiunea „vânzări directe în SEE prin produse prelucrate” în acest scop. În opinia reclamantei, Comisia nu se poate întemeia pe Hotărârea Europa Carton/Comisia, citată anterior, pentru a ține seama de valoarea LCD care fac obiectul cartelului încorporate, în afara SEE, în produse finite vândute în SEE. Orice asimilare între vânzarea unui produs finit și cea a unui LCD care face obiectul cartelului ar trebui exclusă. În schimb, vânzările interne dintr-o întreprindere integrată pe verticală ar trebui să fie asimilate vânzărilor către terți și să fie astfel luate în considerare dacă sunt efectuate în SEE.

73 Trebuie constatat că, astfel cum subliniază Comisia, nimic din jurisprudența rezultată din Hotărârea Europa Carton/Comisia, citată anterior, nu poate fi interpretat în sensul că se exclude competența teritorială a Comisiei atunci când produsele care fac obiectul unei înțelegeri sunt supuse, mai întâi, unei tranzacții între două societăți, cu sediul în afara SEE și care aparțin întreprinderii care a participat la înțelegere, înainte de a ajunge pe piața internă.

74 În speță, participanții la înțelegere care, precum reclamanta, erau întreprinderi integrate pe verticală încorporau, în afara SEE, LCD care fac obiectul cartelului în produse finite vândute în SEE. Astfel, cazului în fața căruia se afla Comisia nu i se putea aplica transpunerea pură și simplă a jurisprudenței rezultate din Hotărârea Europa Carton/Comisia, citată anterior. În consecință, Comisia avea dreptul să adapteze regulile acesteia din urmă la împrejurările cauzei, pentru a atinge scopul, vizat de jurisprudența menționată, de a nu privilegia întreprinderile integrate pe verticală care au participat la o înțelegere.

75 Pe baza celor ce precedă, este necesar să se concluzioneze că, prin luarea în considerare a „vânzărilor directe în SEE prin produse prelucrate”, Comisia nu și-a extins în mod nelegal competența teritorială de a investiga încălcări ale normelor de concurență prevăzute în tratate.

Cu privire la pretinsele discriminări rezultate din noțiunea „vânzări directe în SEE prin produse prelucrate”

76 Reclamanta susține că nelegalitatea noțiunii „vânzări directe în SEE prin produse prelucrate” este demonstrată de faptul că utilizarea acesteia a expus-o la un tratament defavorabil și discriminatoriu în raport cu alți participanți la aceeași înțelegere.

– Observații introductive

77 Trebuie amintit că principiul egalității de tratament constituie un principiu general al dreptului Uniunii, consacrat la articolele 20 și 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

78 Reiese dintr-o jurisprudență constantă că principiul egalității de tratament impune ca situații comparabile să nu fie tratate în mod diferit și ca situații diferite să nu fie tratate în același mod, cu excepția cazului în care un astfel de tratament este justificat în mod obiectiv (a se vedea în special Hotărârea Curții din 14 septembrie 2010, Akzo Nobel Chemicals și Akcros Chemicals/Comisia și alții, C-550/07 P, Rep., p. I-8301, punctul 55 și jurisprudența citată).

79 În ceea ce privește stabilirea cuantumului amenzii, principiul în cauză se opune ca, prin aplicarea unor metode de calcul diferite, Comisia să opereze o discriminare între întreprinderile care au participat la un acord sau la o practică concertată contrară articolului 101 alineatul (1) TFUE (a se vedea Hotărârea Curții din 19 iulie 2012, Alliance One International și Standard Commercial Tobacco/Comisia și Comisia/Alliance One International și alții, C-628/10 P și C-14/11 P, punctul 58 și jurisprudența citată).

80 În speță, este necesar să se observe că Comisia a calculat amenda care trebuie aplicată fiecăruia dintre participanții la înțelegere pe baza acelorași trei categorii de vânzări amintite la punctul 18 de mai sus. Faptul că categoria „vânzărilor directe în SEE prin produse prelucrate” nu era aplicabilă decât unora dintre acești participanți nu constituie o discriminare, din moment ce Comisia a apreciat aplicabilitatea acestei categorii în privința fiecăruia dintre participanți pe baza acelorași criterii obiective. În mod asemănător, nici faptul că lipsa luării în considerare a „vânzărilor indirecte” se poate să fi fost mai profitabilă pentru anumiți participanți decât pentru reclamantă nu constituie în sine o discriminare (a se vedea în acest sens Hotărârea Alliance One International și Standard Commercial Tobacco/Comisia și Comisia/Alliance One International și alții, citată anterior, punctele 135 și 138, și Concluziile avocatului general Kokott prezentate în cauza citată, punctul 87).

– Cu privire la pretinsa discriminare în raport cu Samsung

81 Reclamanta arată că Comisia a tratat-o într-un mod mai puțin favorabil decât pe Samsung, deși aceste două întreprinderi se aflau în situații pretins a fi comparabile. În această privință, reclamanta subliniază că livrările de LCD care fac obiectul cartelului efectuate de Samsung către filialele sale cu sediul în SEE, care le-au încorporat în produse finite, au fost luate în considerare ca „vânzări directe în SEE prin produse prelucrate” numai atunci când produsele finite au fost vândute în SEE. În schimb, LCD care fac obiectul cartelului vândute de reclamantă acelorași filiale europene ale Samsung au fost luate, toate, în considerare, inclusiv atunci când produsele finite erau vândute de aceste filiale în afara SEE ca „vânzări directe în SEE”. Având în vedere aceste împrejurări, reclamanta subliniază că atunci când ea vinde societății Samsung LCD care fac obiectul cartelului, acestea nu ies din cercul membrilor înțelegerii și, prin urmare, nu constituie o introducere pe piață.

82 Trebuie arătat, mai întâi, că aceleași criterii au fost aplicate de Comisie în privința Samsung și a reclamantei. Astfel, pe de o parte, vânzările de LCD care fac obiectul cartelului efectuate de reclamantă sau de Samsung către terți independenți stabiliți în SEE au fost incluse printre „vânzările directe în SEE". Pe de altă parte, situațiile în care reclamanta sau Samsung transferau, mai întâi, LCD care fac obiectul cartelului la alte societăți care aparțin aceleiași întreprinderi, care le încorporau în produse finite vândute către terți independenți, au fost luate în considerare ca „vânzări directe în SEE prin produse prelucrate", în cazul în care aceste vânzări către terți aveau loc în SEE.

83 În continuare, trebuie să se observe că în mod cert Comisia avea dreptul să includă vânzările reclamantei către filialele europene ale Samsung printre „vânzările directe în SEE", din moment ce LCD în cauză care fac obiectul cartelului erau vândute unor clienți stabiliți în SEE, ceea ce a denaturat în mod necesar concurența de pe piața internă. Nivelul nocivității trebuie estimat pe baza cifrei de afaceri realizate de reclamantă tocmai prin aceste vânzări, conform jurisprudenței amintite la punctul 37 de mai sus.

84 Argumentul reclamantei potrivit căruia Comisia nu ar fi trebuit să țină seama de vânzările care nu au ieșit din cercul participanților la înțelegere nu poate fi acceptat. Astfel, din moment ce un produs care face obiectul unei înțelegeri este vândut pe piața internă, concurența din cadrul acesteia este denaturată, iar Comisia trebuie să țină seama de acest fapt la calculul amenzii pe care o aplică întreprinderii care a obținut un beneficiu din această vânzare. În această privință, trebuie să se sublinieze că articolul 101 TFUE vizează, asemenea altor norme de concurență prevăzute de tratat, să protejeze nu numai interesele concurenților sau ale consumatorilor, ci și structura pieței și, prin aceasta, concurența ca atare (Hotărârea Curții T-Mobile Netherlands și alții, citată anterior, punctul 38, și Hotărârea Curții din 6 octombrie 2009, GlaxoSmithKline Services și alții/Comisia și alții, C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P și C-519/06 P, Rep., p. I-9291, punctul 63). În speță, originea denaturării concurenței pe piața internă se află în vânzarea dintre reclamantă și Samsung.

85 Pe de altă parte, deși este adevărat că este posibil ca unele dintre LCD care fac obiectul cartelului pe care filialele europene ale Samsung le-au cumpărat de la reclamantă să fi fost încorporate în produse finite vândute în afara SEE, această împrejurare nu repune în discuție faptul că o vânzare între două întreprinderi distincte a avut loc într-adevăr în SEE atunci când LCD ale reclamantei au fost cumpărate de filialele europene ale Samsung. Astfel, Comisia putea considera că era vorba despre vânzări care afectau concurența de pe piața internă.

86 În ceea ce privește faptul că, în privința Samsung, Comisia a ținut seama numai de vânzările LCD care fac obiectul cartelului care au fost încorporate de filialele europene ale Samsung în produse finite vândute în SEE, este necesar să se arate că, în raport cu aceste LCD care fac obiectul cartelului, prima lor vânzare către o întreprindere terță s-a realizat cu ocazia vânzării produsului finit. În consecință, pentru a nu ține seama decât de vânzările care au legătură cu SEE, Comisia avea dreptul, chiar obligația, de a se limita să țină seama de vânzările LCD care fac obiectul cartelului care fuseseră încorporate în produse finite vândute în SEE.

87 În ceea ce privește argumentul reclamantei potrivit căruia faptul de a face distincție în funcție de destinația produsului finit ar fi contrar jurisprudenței rezultate din Hotărârea Curții din 6 martie 1974, Istituto Chemioterapico Italiano și Commercial Solvents/Comisia (6/73 și 7/73, Rec., p. 223, punctul 33), trebuie să se observe că problema ridicată în cauza în care s-a pronunțat hotărârea menționată era diferită de cea din prezenta cauză. Astfel, trebuia să se stabilească dacă interdicția abuzului de poziție dominantă, prevăzută la articolul 102 TFUE, era aplicabilă atunci când deținătorul unei astfel de poziții stabilit în piața internă urmărea, prin exploatarea abuzivă a acesteia, să elimine un concurent de asemenea stabilit pe această piață. Numai în această privință Curtea a considerat că nu trebuia să se stabilească dacă comportamentul în cauză privea activitățile de export ale acestui concurent sau activitățile sale pe piața internă. Curtea nu a omis să sublinieze că eliminarea însăși a concurentului respectiv va avea repercusiuni asupra structurii concurenței pe piața internă (Hotărârea Istituto Chemioterapico Italiano și Commercial Solvents/Comisia, citată anterior, punctul 33). În

speță, dimpotrivă, Comisia era îndreptățită să definească categoria „vânzărilor directe în SEE prin produse prelucrate”, limitând-o numai la vânzările de LCD care fac obiectul cartelului care se regăseau în produsele finite vândute în SEE. Astfel, în cazul în care această primă vânzare de produse care fac obiectul cartelului către un terț nu ar fi avut loc în SEE, legătura dintre piața internă și încălcare ar fi fost prea slabă.

88 În sfârșit, deși nu este exclusă posibilitatea ca chiar LCD încorporate în celelalte produse finite vândute de Samsung către terți stabiliți în afara SEE să fi revenit ulterior în SEE și să fi denaturat astfel concurența din acest spațiu, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, Comisia beneficiază de o largă putere de apreciere în ceea ce privește metoda de calcul al amenzilor. Această metodă, definită de Orientările din 2006, cuprinde diferite elemente de flexibilitate care îi permit Comisiei să își exercite puterea de apreciere în conformitate cu dispozițiile Regulamentului (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele 81 [CE] și 82 [CE] (JO 2003, L 1, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 167) (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 3 septembrie 2009, Papierfabrik August Koehler și alții/Comisia, C-322/07 P, C-327/07 P și C-338/07 P, Rep., p. I-7191, punctul 112, și Hotărârea din 14 octombrie 2010, Deutsche Telekom/Comisia, C-280/08 P, Rep., p. I-9555, punctul 271). În plus, Comisia nu este obligată să constate și să sancționeze orice comportament anticoncurențial (Hotărârea Tribunalului din 15 iunie 2005, Tokai Carbon și alții/Comisia, T-71/03, T-74/03, T-87/03 și T-91/03, nepublicată în Recueil, punctul 369). Pe de altă parte, având în vedere că, pentru toate întreprinderile integrate pe verticală, Comisia a aplicat noțiunea „vânzări directe în SEE prin produse prelucrate”, care nu cuprinde vânzările de LCD care fac obiectul cartelului care au fost încorporate în produse finite vândute în afara SEE, indiferent de locul în care au fost realizate produsele finite, nu s-a săvârșit nicio inegalitate de tratament nejustificată.

– Cu privire la pretinsele discriminări în raport cu alți doi destinatari ai deciziei atacate

89 Reclamanta susține că a fost discriminată în raport cu alți doi participanți la înțelegere, mai precis LGD și societatea de drept taiwanez AU Optronics Corp. (denumită în continuare „AUO”), care ar aparține unor grupuri cu un grad de integrare verticală comparabil cu cel al reclamantei. Astfel, în opinia reclamantei, întrucât Comisia nu a aplicat acestor participanți decât noțiunea „vânzări directe în SEE”, vânzările lor de LCD care fac obiectul cartelului direcționate către societăți afiliate au fost luate în considerare numai atunci când cumpărătorul se afla în SEE. În schimb, prin utilizarea noțiunii „vânzări directe în SEE prin produse prelucrate”, vânzările interne ale reclamantei au fost luate în considerare chiar atunci când erau direcționate către filiale cu sediul în afara SEE, cu condiția ca produsele finite, realizate de aceste filiale utilizând LCD care fac obiectul cartelului, să fi fost vândute în SEE. Caracterul discriminatoriu al distincției operate de Comisie ar fi cu atât mai evident cu cât, astfel cum ar reieși din considerentele (394) și (396) ale deciziei atacate, Comisia ar fi utilizat, în esență, aceleași elemente de probă pentru a stabili influența înțelegerii, pe de o parte, asupra vânzărilor reclamantei către filialele sale și, pe de altă parte, asupra vânzărilor LGD și AUO către societățile la care era afiliată fiecare dintre ele.

90 În primul rând, trebuie să se observe că, în decizia atacată, Comisia nu a concluzionat că LGD era o întreprindere unică, în sensul jurisprudenței amintite la punctele 6 și 69 de mai sus, împreună cu societatea de drept coreean LG Electronics, Inc. (denumită în continuare „LGE”) și cu societatea de drept olandez Koninklijke Philips Electronics NV (denumită în continuare „Philips”). De asemenea, Comisia nu a aplicat această noțiune în privința AUO și a societății de drept taiwanez BenQ Corp. (denumită în continuare „BenQ”). În consecință, vânzările LGD către LGE și către Philips și cele ale AUO către BenQ au fost considerate ca fiind „vânzări directe în SEE”, iar nu „vânzări directe în SEE prin produse prelucrate”. Tratamentul diferit la care au fost supuse vânzările reclamantei este justificat de faptul că a transferat LCD care fac obiectul cartelului, mai întâi, în cadrul aceleiași întreprinderi, către societăți cu sediul în afara SEE, care au încorporat ulterior aceste LCD în produse finite care au

fost vândute de aceeași întreprindere unor terți stabiliți în SEE. Această diferență obiectivă justifică includerea vânzărilor reclamantei într-o altă categorie decât cea aplicată în cazul vânzărilor LGD către LGE și către Philips.

91 În al doilea rând, în măsura în care critica reclamantei rezumată la punctul 89 de mai sus poate fi interpretată în sensul că ar reproșa Comisiei că a exclus existența unei întreprinderi unice între LGD, LGE și Philips și între AUO și BenQ, trebuie amintit, mai întâi, că, potrivit jurisprudenței, o critică din cadrul unui motiv de anulare este inadmisibilă pentru motivul că interesul de a exercita acțiunea lipsește atunci când, chiar admițând că el ar fi întemeiat, anularea actului atacat pe baza acestui motiv nu ar fi de natură să îi dea reclamantului câștig de cauză (Hotărârea Curții din 9 iunie 2011, Evropaïki Dynamiki/BCE, C-401/09 P, Rep., p. I-4911, punctul 49; a se vedea de asemenea în acest sens Hotărârea Curții din 15 martie 1973, Marcato/Comisia, 37/72, Rec., p. 361, punctele 2-8, și Hotărârea Curții din 21 septembrie 2000, EFMA/Consiliul, C-46/98 P, Rec., p. I-7079, punctul 38).

92 În speță, critica reclamantei este inadmisibilă pentru motivul că, presupunând că în mod greșit Comisia nu a considerat că LGD, LGE și Philips formau o întreprindere unică, la fel AUO și BenQ, această împrejurare nu ar putea nicidecum să fie în avantajul reclamantei. Astfel, contrar susținerilor acesteia, aceste pretinse erori ale Comisiei, chiar dacă ar fi dovedite, nu ar demonstra că noțiunea „vânzări directe în SEE prin intermediul produselor prelucrate” este, la rândul său, eronată, din moment ce definiția acestei noțiuni nu depinde de cazurile în care a fost sau nu a fost aplicată. Astfel, în cazul în care Comisia ar fi constatat că grupurile de societăți sus-menționate formau întreprinderi unice, ar fi trebuit să excludă luarea în considerare ca „vânzări directe în SEE” a transferurilor LCD care fac obiectul cartelului în cadrul aceleiași întreprinderi. În schimb, Comisia ar fi verificat care dintre vânzările respective îndeplineau condițiile pentru a fi considerate „vânzări directe în SEE prin produse prelucrate”, condiții care ar fi fost exact cele aplicabile vânzărilor reclamantei care au fost incluse în această categorie.

93 În orice caz, presupunând că reclamanta poate invoca critica rezumată la punctul 89 de mai sus, trebuie amintit că potrivit jurisprudenței, pe de o parte, respectarea principiului egalității de tratament trebuie să se concilieze cu respectarea principiului legalității, ceea ce înseamnă că nimeni nu poate invoca în beneficiul său o nelegalitate săvârșită în favoarea altuia, pe de altă parte, atunci când o întreprindere a încălcat articolul 101 alineatul (1) TFUE prin comportamentul său, aceasta nu poate să nu fie deloc sancționată pentru motivul că altor operatori economici nu le-au fost aplicate amenzi, atunci când, precum în speță, instanța Uniunii nu este sesizată cu situația acestora din urmă (a se vedea Hotărârea Tribunalului din 16 noiembrie 2006, Peróxidos Orgánicos/Comisia, T-120/04, Rec., p. II-4441, punctul 77 și jurisprudența citată).

94 Tot pentru aceste motive, reclamanta nu poate să nu aibă niciun avantaj din eventualele erori săvârșite de Comisie cu privire la existența unei întreprinderi unice între LGD, LGE și Philips și între AUO și BenQ.

95 Referitor la faptul invocat de reclamantă că în comunicarea privind obiecțiunile Comisia a considerat că LGD, LGE și Philips formau o întreprindere unică, trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței, este inerent naturii comunicării obiecțiunilor de a fi provizorie și susceptibilă de modificări la momentul evaluării efectuate ulterior de către Comisie pe baza observațiilor care i-au fost prezentate drept răspuns de către părți și a altor constatări de fapt. Astfel, Comisia trebuie să țină cont de elementele care rezultă din întreaga procedură administrativă fie pentru a înlătura obiecțiuni care ar fi neîntemeiate, fie pentru a rectifica și a completa atât în fapt, cât și în drept argumentarea sa în susținerea obiecțiunilor pe care le reține. Astfel, comunicarea privind obiecțiunile nu împiedică Comisia să își modifice poziția în favoarea întreprinderilor în cauză (a se vedea Hotărârea Curții din 10 iulie 2008, Bertelsmann și Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, Rep., p. I-4951, punctul 63 și jurisprudența citată).

96 Prin urmare, Comisia nu este obligată la menținerea aprecierilor de fapt sau de drept exprimate în acest document. Dimpotrivă, ea trebuie să își motiveze decizia finală prin aprecierile sale definitive întemeiate pe rezultatele întregii sale investigații astfel cum se prezintă la momentul închiderii procedurii administrative. Pe de altă parte, Comisia nu este obligată să explice diferențele eventuale dintre aprecierile sale definitive și aprecierile sale provizorii conținute în comunicarea privind obiecțiunile (a se vedea Hotărârea Bertelsmann și Sony Corporation of America/Impala, citată anterior, punctele 64 și 65 și jurisprudența citată).

97 Astfel, Comisia nu era obligată să explice în decizia atacată motivele pentru care în final considerase că LGD nu forma o întreprindere unică împreună cu LGE și Philips.

98 În sfârșit, în ceea ce privește argumentul reclamantei referitor la faptul că raționamentul urmat și elementele de probă invocate de Comisie în ceea ce privește atât vânzările de LCD care fac obiectul cartelului, interne din întreprinderi, cât și cele efectuate către întreprinderi legate de participanți printr-o relație specială, sunt, în esență, aceleași, trebuie respins ca fiind inoperant. Astfel, această împrejurare nu afectează faptul că prezența sau absența unei întreprinderi unice în sensul jurisprudenței amintite la punctele 6 și 69 de mai sus este o circumstanță suficientă pentru a justifica clasificarea în mod diferit de către Comisie a vânzărilor efectuate în oricare dintre situații în vederea stabilirii amenzii.

99 Pe baza considerațiilor care precedă, este necesar să se respingă de asemenea al doilea aspect al primului motiv și, în consecință, acest motiv în totalitate.

2. *Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea de către Comisie a articolului 101 TFUE și a articolului 53 din Acordul privind SEE atunci când a concluzionat că încălcarea includea LCD-TV*

100 Prin prezentul motiv, pe de o parte, reclamanta contestă, în esență, că s-ar putea considera că comportamentul său anticoncurențial cu privire atât la LCD-TV, cât și la LCD-TI constituie aceeași încălcare unică și continuă. Pe de altă parte, ea reproșează Comisiei că nu a ținut seama de faptul că participanții coreeni la înțelegerea constatată în decizia atacată s-ar fi concertat cu furnizorii japonezi de LCD-TV cu privire la aceste din urmă produse.

Observații introductive

101 Mai întâi, trebuie amintit că noțiunea de încălcare unică vizează o situație în care mai multe întreprinderi au participat la o încălcare reprezentată printr-un comportament continuu prin care se urmărește un singur scop economic, de denaturare a concurenței sau constituită din încălcări individuale legate între ele printr-o identitate de obiect (același scop al tuturor elementelor) și de subiecte (identitate a întreprinderilor în cauză, conștiente de participarea la obiectul comun) (a se vedea Hotărârea Tribunalului din 28 aprilie 2010, Amann & Söhne și Cousin Filterie/Comisia, T-446/05, Rep., p. II-1255, punctul 89 și jurisprudența citată).

102 În continuare, este necesar să se sublinieze că o încălcare a articolului 101 alineatul (1) TFUE poate rezulta nu numai dintr-un act izolat, ci și dintr-o serie de acte sau chiar dintr-un comportament continuu. Această interpretare nu poate fi contestată pentru motivul că unul sau mai multe elemente din această serie de acte sau din acest comportament continuu ar putea de asemenea constitui prin el însuși, respectiv prin ele însele, în mod izolat o încălcare a respectivei dispoziții. Atunci când diferitele acțiuni se înscriu într-un plan global ca urmare a obiectului identic privind denaturarea concurenței în cadrul pieței unice, Comisia are dreptul să impute răspunderea acestor acțiuni în funcție de participarea la încălcare considerată în ansamblul său (a se vedea Hotărârea Amann & Söhne și Cousin Filterie/Comisia, citată anterior, punctul 90 și jurisprudența citată).

103 Trebuie să se precizeze de asemenea că obiectivul unic vizat de planul global ce caracterizează o încălcare unică și continuă nu poate fi determinat prin referirea generală la denaturarea concurenței pe piața vizată de încălcare, din moment ce atingerea adusă concurenței constituie, ca obiect sau ca efect, un element consubstanțial pentru orice comportament care intră în domeniul de aplicare al articolului 101 alineatul (1) TFUE. O asemenea definiție a noțiunii de obiectiv unic ar risca să priveze noțiunea de încălcare unică și continuă de o parte din sensul ei, în măsura în care aceasta ar avea drept consecință faptul că mai multe comportamente referitoare la un sector economic, interzise de articolul 101 alineatul (1) TFUE, ar trebui calificate în mod sistematic drept elemente constitutive ale unei încălcări unice. Astfel, pentru calificarea diferitelor comportamente drept încălcare unică și continuă, trebuie să se verifice dacă sunt complementare, în sensul că fiecare dintre acestea este destinat să facă față unei sau mai multor consecințe ale concurenței normale, și contribuie, prin intermediul unei interacțiuni, la realizarea ansamblului de efecte anticoncurențiale dorite de autorii acestora în cadrul unui plan global care vizează un obiectiv unic. În această privință, trebuie să se țină seama de orice împrejurare care poate să dovedească sau să repună în discuție legătura menționată, precum perioada de aplicare, conținutul (inclusiv metodele utilizate) și, în mod corelativ, obiectivul diverselor comportamente în cauză (a se vedea Hotărârea Amann & Söhne și Cousin Filterie/Comisia, citată anterior, punctul 92 și jurisprudența citată).

104 Argumentele reclamantei trebuie examinate în lumina acestor principii, după repetarea constatărilor efectuate de Comisie în decizia atacată, care sunt relevante în această privință.

Constatările efectuate în decizia atacată

105 Trebuie să se observe, mai întâi, că încălcarea pe care Comisia o reproșează destinatarilor deciziei atacate constă în faptul că au participat, pe de o parte, la „reuniunile Cristal”, în cursul cărora stabileau prețuri minime pentru LCD care fac obiectul cartelului, discutau prețurile lor preconizate pentru a evita scăderea acestora și își coordonau majorările de prețuri, precum și nivelurile de producție, și, pe de altă parte, la reuniuni bilaterale referitoare la subiectele discutate cu ocazia „reuniunilor Cristal” (a se vedea punctul 15 de mai sus).

106 În mod mai detaliat, în decizia atacată, Comisia a estimat, în primul rând, că participanții la înțelegere se angajaseră într-o înțelegere unică, complexă și continuă pentru LCD-TI și LCD-TV, constituită dintr-o serie de acte conexe și independente care au durat pe toată perioada încălcării, în scopul de a majora și de a menține prețurile LCD respective la nivel mondial și la nivelul SEE [considerentul (283)].

107 În al doilea rând, potrivit deciziei atacate, stabilirea prețurilor, realizată prin majorarea prețurilor, prin stabilirea intervalelor de prețuri și prin stabilirea prețurilor minime sau țintă, și adoptarea unei poziții comune și a unei strategii viitoare cu privire la parametri care determină prețurile, cum ar fi producția, capacitățile, expedierile, precum și cererea, prevăzute cu un sistem de supraveghere pentru a garanta respectarea acordurilor încheiate, sunt tot atâtea elemente care fac, toate, parte dintr-un plan global care avea ca obiectiv comun să controleze prețurile pentru vânzările mondiale, inclusiv cele efectuate în SEE, atât de LCD-TI, cât și de LCD-TV [considerentul (284)].

108 În al treilea rând, Comisia a observat că elementele caracteristice ale încălcării, liniile sale de acțiune și organizarea acesteia au urmat același model pe toată perioada încălcării. Deși, desigur, modul de operare al coluziunii s-a schimbat de-a lungul timpului, potrivit deciziei atacate, acest fapt trebuia considerat normal pentru o înțelegere de lungă durată, ai cărei participanți se adaptaseră la schimbări ale împrejurărilor, tocmai pentru a nu fi reperați. Astfel, în decizia atacată, s-a observat că chiar prezența la reuniunile înțelegerii organizate începând din luna mai 2005 a personalului din secretariat, iar nu al direcției, ca înainte, nu determinase o schimbare în natura reuniunilor, care continuau să vizeze stabilirea prețurilor și controlul unor parametri, cum ar fi producția de LCD care fac obiectul cartelului [considerentul (287)].

109 În al patrulea rând, Comisia a recunoscut că discuțiile care avuseseră loc în primul an al înțelegerii se concentraseră pe LCD-TI și a subliniat că LCD-TV fuseseră incluse în aceste discuții încă din luna septembrie 2002. Comisia a remarcat însă că pe măsură ce ceilalți participanți la înțelegere se lansaseră în producția de LCD-TV, începuseră să împărtășească celorlalți datele referitoare la acestea. În această privință, Comisia a subliniat, pe de o parte, că din acel moment LCD-TV făcuseră în mod sistematic obiectul unor discuții cu ocazia acelorași reuniuni cu cele în care se discuta despre LCD-TI și, pe de altă parte, că participanții erau în măsură să realoce capacitățile între diferitele aplicații ale LCD care fac obiectul cartelului pentru a influența cererea și, prin această manevră, și prețul acestor produse. Pe această bază, Comisia a concluzionat că aceleași întreprinderi urmăreau, în ceea ce privește LCD-TV, același obiectiv și urmau același mod de operare în cadrul aceluiași plan global ca în cazul discuțiilor cu privire la LCD-TI care avuseseră loc începând din 2001 [considerentele (288) și (289)].

Analiza argumentelor care contestă constatările efectuate în decizia atacată

110 Din mai multe documente strânse de Comisie rezultă că participanții la înțelegere erau în măsură să își realoce capacitățile de producție între LCD-TI și LCD-TV pentru a influența cererea și implicit prețurile acestor produse.

111 În această privință, în primul rând, considerentul (154) al deciziei atacate citează notițele unui participant la „reuniunea Cristal” din 11 iunie 2003 la care a asistat și reclamanta, în care a fost reluată o declarație a [*confidențial*] în următorii termeni:

„[... Î]n cazul în care clienții actuali din sectoarele monitoarelor și calculatoarelor portabile compacte își reduc comenzile, capacitatea de producție va fi deplasată pentru a produce, drept răspuns, televizoare [...]”

112 În al doilea rând, dintr-un e-mail referitor la „reuniunea Cristal” din 9 iulie 2003, menționat în considerentul (155) al deciziei atacate, reiese că reclamanta decidea care îi erau prioritățile în alocarea capacităților sale de producție a LCD între LCD-TV și LCD-TI în funcție de marjele de profit așteptate. Același e-mail menționează o realocare a capacităților de producție a LCD-TI către LCD-TV de către [*confidențial*]. Pe de altă parte, procesul-verbal redactat de unul dintre participanții la această reuniune menționează împrejurarea, reluată în considerentul (156) al deciziei atacate, că pentru reclamantă producerea de monitoare era un mod de a absorbi toate capacitățile de producție rămase disponibile.

113 În al treilea rând, într-un e-mail intern al [*confidențial*], referitor la „reuniunea Cristal” din 5 februarie 2004, care avusese loc în localurile reclamantei, se precizează că [*confidențial*] reatribuia capacitățile sale de producție în mod special către LCD-TV.

114 În al patrulea rând, în considerentul (187) al deciziei atacate, Comisia s-a raportat la notițele unui participant la „reuniunea Cristal” din 4 noiembrie 2004, care menționau discuții cu privire la reatribuirea capacităților de producție între diferitele aplicații ale LCD care fac obiectul cartelului pentru a influența cererea. În special, [*confidențial*] a confirmat „intenția sa de a nu lansa producția MEP 17” decât dacă cererea de pe piața televizoarelor [era] limitată și dacă nu [avea] altă opțiune”. Potrivit acelorași notițe, oferta reclamantei de anumite LCD-TV devenise insuficientă din moment ce își reorientase capacitățile de producție către alte LCD [*confidențial*], care erau LCD-TI, astfel cum a confirmat reclamanta ca răspuns la o întrebare scrisă a Tribunalului.

115 În al cincilea rând, în considerentul (192) al deciziei atacate, Comisia citează notițe referitoare la „reuniunea Cristal” din 7 ianuarie 2005, la care a participat și reclamanta, din care rezultă că un alt participant la înțelegere reatribuia capacitățile sale de producție a monitoarelor către calculatoarele portabile și către televizoare.

116 În al șaselea rând, în considerentul (220) al deciziei atacate, Comisia menționează faptul că, potrivit unui raport al [*confidențial*] privind „reuniunea Cristal” din 4 noiembrie 2005, reclamanta a prezentat, cu această ocazie, volumele sale de vânzări și capacitățile sale de producție. În această privință, trebuie precizat că raportul în discuție menționează faptul că reclamanta utiliza în cursul lunii noiembrie 2005 aproape 100 % din capacitățile de producție ale unora dintre instalațiile sale de producție pentru a realiza LCD-TV.

117 În al șaptelea rând, în considerentul (223) al deciziei atacate, Comisia menționează documente referitoare la „reuniunea Cristal” din 6 decembrie 2005, la care a asistat și reclamanta, în care se arată că unul dintre participanții la înțelegere realoca o parte din capacitățile sale de producție către televizoare și calculatoare portabile.

118 Aceste elemente demonstrează că participanții la înțelegere, inclusiv reclamanta, erau în măsură să realoce și efectiv, au realocat în repetate rânduri capacitățile lor de producție a LCD-TI către LCD-TV și invers pentru a încerca să mențină prețurile pentru fiecare dintre produse la nivelurile convenite sau cel puțin pentru a limita scăderea acestora. În consecință, aceste elemente permit să se concluzioneze că exista o legătură de complementaritate, în sensul jurisprudenței amintite la punctul 103 de mai sus, între deciziile luate și informațiile schimbate cu privire la cele două categorii de LCD care fac obiectul cartelului.

119 În ceea ce privește invocarea de către reclamantă a pretinsului caracter superficial și episodic al schimburilor de informații dintre participanții la înțelegere cu privire la LCD-TV, trebuie să se observe că probele conținute în decizia atacată arată, mai întâi, că în repetate rânduri participanții la reuniunile înțelegerii au convenit să mențină constant nivelul prețurilor LCD-TV. Astfel cum se precizează în considerentul (154) al deciziei atacate, cu ocazia „reuniunii Cristal” din 11 iunie 2003, a avut loc un schimb de informații în mod special cu privire la strategia prețurilor (price policies) pe care o avea în vedere unul dintre participanții la înțelegere, printre altele, în ceea ce privește LCD-TV. De asemenea, au fost examinate tabele cu privire la tendințele de prețuri ale diferitelor tipuri de LCD care fac obiectul cartelului pentru lunile mai, iunie și iulie ale acestui an. În unul dintre aceste tabele figurează date cu privire la LCD-TV. În continuare, în considerentul (165) al deciziei atacate, Comisia a amintit documente referitoare la „reuniunea Cristal” din 7 noiembrie 2003, din care reiese că participanții își stabileau obiectivul de a majora prețurile LCD pentru calculatoarele portabile și de a menține nivelul prețurilor celorlalte LCD care fac obiectul cartelului, fiind menționate în mod expres LCD-TV. În anexa la un proces-verbal al acestei reuniuni figurează tabele care afișează prețurile la mai multe categorii de LCD care fac obiectul cartelului, printre care LCD-TV, în cursul anului 2003. Alte exemple ale faptului că discuțiile cu ocazia reuniunilor înțelegerii priveau date, în special prețurile și capacitățile de producție, referitoare nu numai la LCD-TI, ci și la LCD-TV, apar în considerentele (167), (171), (173), (174), (202) și (214) ale deciziei atacate, precum și în documentele din dosarul Comisiei la care fac trimitere aceste considerente.

120 Chiar presupunând că participanții la înțelegere ar fi schimbat mai multe informații sau informații mai sensibile cu privire la LCD-TI decât cu privire la LCD-TV, totuși probele strânse de Comisie demonstrează că toate aceste informații erau schimbate în același moment, adeseori prin intermediul acelorași documente și, mai ales, urmărind același scop. Pe de altă parte, caracterul sensibil și detaliat al informațiilor furnizate de reclamantă reiese din considerentul (202) al deciziei atacate, în care Comisia citează un document referitor la „reuniunea Cristal” din 5 mai 2005 din care reiese că, în ceea ce privește reclamanta, ținând seama de capacitățile limitate, prețul unei categorii de LCD-TV a crescut cu 5-10 dolari americani (USD) în luna mai, astfel încât prețul a ajuns la 230 USD.

121 În ceea ce privește faptul, invocat de reclamantă, că discuțiile cu privire la LCD-TV au evidențiat, în opinia acesteia, o tendință continuă de scădere a prețurilor acestor produse, trebuie să se observe că mai multe documente pe care s-a întemeiat Comisia în decizia atacată menționează intenția participanților la înțelegere de a menține constante nivelurile prețurilor acestor LCD și faptul că pe termen scurt nu păreau probabile scăderi ale prețurilor [a se vedea considerentele (165), (167), (173)

și (207) ale deciziei atacate]. În orice caz, presupunând că adeseori discuțiile din cadrul înțelegerii ar fi condus numai la decizii de scădere a prețurilor, această coordonare a comportamentelor ar fi denaturat totuși concurența, din moment ce scăderile prețurilor au fost efectuate în mod coordonat și ar fi putut fi mai importante în lipsa concertării. Pe de altă parte, posibilitatea de realocare a capacităților de producție, care făceau obiectul discuțiilor din cadrul înțelegerii, permitea participanților la aceasta să reacționeze la scăderile prețurilor LCD-TV în mod coordonat în cadrul unui plan global.

122 În ceea ce privește împrejurarea, de asemenea invocată de reclamantă, că personalul trimis de participanții la înțelegere la reuniunile acesteia era specializat în LCD-TI, iar nu în LCD-TV, trebuie arătat că, deși această împrejurare poate fi interpretată în sensul că LCD-TI erau mai importante în percepția întreprinderilor în cauză, aceasta nu înseamnă însă că LCD-TV nu făceau obiectul decât al unor discuții superficiale și episodice. Astfel, după cum subliniază în mod întemeiat Comisia, împrejurarea în discuție demonstrează că schimburile de informații cu privire la LCD-TV aveau loc în mod premeditat, din moment ce personalul prezent la reuniuni trebuia să se pregătească cu privire la acest subiect, care nu făcea parte din domeniul său principal de activitate.

123 Reiese din cele de mai sus că schimburile de date cu privire la LCD-TV făceau parte din același plan global cu cele referitoare la LCD-TI și, în consecință, din aceeași încălcare unică și continuă.

124 Celelalte argumente ale reclamantei nu repun în discuție constatarea potrivit căreia era vorba într-adevăr despre o încălcare unică și continuă referitoare atât la LCD-TI, cât și la LCD-TV, pe care Comisia avea dreptul să o sancționeze prin amendă globală.

125 În primul rând, împrejurarea potrivit căreia datele referitoare la LCD-TV au început să fie discutate între participanții la înțelegere după o primă fază în cursul căreia înțelegerea nu vizase decât LCD-TI este irelevantă. Astfel, din moment ce s-a dovedit că schimburile de informații și deciziile luate cu ocazia reuniunilor din cadrul înțelegerii cu privire la LCD-TV făceau parte din același plan global cu cel instituit pentru LCD-TI, momentul în care a avut loc această extindere a înțelegerii, pentru fiecare dintre participanți, nu are nicio importanță. În plus, trebuie subliniat că, în vederea calculului cuantumului amenzii, Comisia a ținut seama de media valorii vânzărilor relevante ale fiecărui destinatar al deciziei atacate pe întreaga perioadă a încălcării. Această medie este influențată, într-un mod favorabil reclamantei, de faptul că aceasta nu producea LCD-TV la începutul perioadei încălcării.

126 Pe de altă parte, faptul că reclamanta nu producea LCD-TV atunci când a început schimbul de date referitoare la acestea din urmă în cursul „reuniunilor Cristal” nu schimbă împrejurarea potrivit căreia reclamanta, atunci când și-a extins activitățile la LCD-TV, a putut să beneficieze de informațiile de care dispunea cu privire la prețurile și la capacitățile de producție ale celorlalți participanți la înțelegere care au precedat-o în acest sector. În această privință, reiese din jurisprudență că o întreprindere poate fi considerată răspunzătoare pentru o practică concertată chiar dacă participarea sa se limitează la simpla recepționare a informațiilor cu privire la comportamentul viitor al concurenților săi (a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 8 iulie 2008, Lafarge/Comisia, T-54/03, nepublicată în Repertoriu, punctele 459 și 460 și jurisprudența citată). Astfel, o întreprindere poate să nu fi participat în mod direct decât la o parte din comportamentele anticoncurențiale care compun o încălcare unică și continuă, dar să fi cunoscut toate celelalte comportamente ilicite urmărite sau puse în aplicare de ceilalți participanți la înțelegere pentru atingerea acelorași obiective sau putea să le prevadă în mod rezonabil și era pregătită să accepte riscul care decurge din acestea. Într-un asemenea caz, Comisia are dreptul să stabilească în sarcina acestei întreprinderi răspunderea pentru toate comportamentele anticoncurențiale care compun o asemenea încălcare și, prin urmare, pentru aceasta în totalitate (Hotărârea Curții din 6 decembrie 2012, Comisia/Verhuizingen Coppens, C-441/11 P, punctul 43).

127 În aceste împrejurări, nu este necesar să se analizeze valoarea probantă, contestată de reclamantă, a documentului pe care s-a întemeiat Comisia pentru a considera că extinderea înțelegerii la LCD-TV a început în septembrie 2002.

128 În al doilea rând, nu prezintă importanță faptul că este posibil ca LCD-TI și LCD-TV să aparțină unor piețe diferite, astfel cum susține reclamanta. În această privință, trebuie amintit, mai întâi, că o încălcare unică nu trebuie să vizeze în mod necesar același produs sau produse substituibile. Alte criterii sunt de asemenea relevante în acest scop, precum identitatea sau diversitatea obiectivelor practicilor în cauză, identitatea întreprinderilor care au luat parte la acestea, identitatea modalităților de punere în aplicare a practicilor respective, identitatea persoanelor fizice implicate pe seama întreprinderilor și identitatea domeniului de aplicare geografic al practicilor în cauză (a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 12 decembrie 2012, Almamet/Comisia, T-410/09, nepublicată în Repertoriu, punctele 172 și 174 și jurisprudența citată). Acest criterii sunt îndeplinite în speță, astfel cum reiese din cuprinsul punctelor 110-127 de mai sus.

129 În plus, potrivit unei jurisprudențe constante, în cadrul aplicării articolului 101 alineatul (1) TFUE, pentru a determina dacă un acord este susceptibil să afecteze comerțul dintre statele membre și are ca obiect sau ca efect împiedicarea, restrângerea sau denaturarea concurenței pe piața internă, trebuie să se definească piața în cauză. În consecință, Comisia are obligația de a efectua o delimitare a pieței în cauză într-o decizie adoptată în temeiul articolului 101 alineatul (1) TFUE numai în situația în care, fără o asemenea delimitare, nu se poate determina dacă acordul, decizia de asociere a întreprinderilor sau practica concertată în cauză poate să afecteze comerțul dintre statele membre și dacă are ca obiect sau ca efect împiedicarea, restrângerea sau denaturarea concurenței în cadrul pieței interne (Hotărârea Tribunalului din 25 octombrie 2005, Groupe Danone/Comisia, T-38/02, Rec., p. II-4407, punctul 99, și Hotărârea Tribunalului din 6 decembrie 2005, Brouwerij Haacht/Comisia, T-48/02, Rec., p. II-5259, punctul 58; a se vedea de asemenea în acest sens Ordonanța Curții din 16 februarie 2006, Adriatica di Navigazione/Comisia, C-111/04 P, nepublicată în Recueil, punctul 31).

130 În speță, reclamanta nu contestă că înțelegerea era susceptibilă să afecteze comerțul dintre statele membre și avea ca obiect și ca efect restrângerea sau denaturarea concurenței pe piața internă.

131 Pe de altă parte, jurisprudența a mai precizat că piața vizată printr-o decizie a Comisiei prin care se constată o încălcare a articolului 101 TFUE este determinată prin acordurile și activitățile înțelegerii (a se vedea Hotărârea Tribunalului din 24 martie 2011, IBP și International Building Products France/Comisia, T-384/06, Rep., p. II-1177, punctul 118 și jurisprudența citată). În speță, astfel cum subliniază în mod întemeiat Comisia, membrii înțelegerii sunt cei care și-au concentrat în mod intenționat comportamentul anticoncurențial atât asupra LCD-TI, cât și asupra LCD-TV.

132 În continuare, este necesar să se examineze argumentul pe care reclamanta urmărește să îl întemeieze pe Hotărârea Tribunalului din 11 decembrie 2003, Adriatica di Navigazione/Comisia (T-61/99, Rec., p. II-5349, punctul 36), pentru a susține că Comisia a definit într-o măsură insuficientă piețele relevante și astfel a înțeles greșit natura și amploarea exacte ale încălcării constatate în decizia atacată.

133 În această privință, trebuie amintit că, desigur, la punctul 30 din Hotărârea Adriatica di Navigazione/Comisia, citată anterior, Tribunalul a observat că criticile formulate împotriva definiției pieței relevante reținute de Comisie pot viza alte elemente proprii aplicării articolului 101 alineatul (1) TFUE decât existența unei restrângeri a concurenței în piața internă și afectarea comerțului dintre statele membre, și anume domeniul de aplicare al înțelegerii în discuție, caracterul său unic sau global, precum și întinderea participării individuale a fiecărei întreprinderi în cauză. De asemenea, la punctele 31 și 32 din hotărârea menționată, Tribunalul a subliniat că o decizie a Comisiei care constată participarea la o înțelegere poate genera consecințe asupra raporturilor destinatarilor acestei decizii cu terții. Pentru acest motiv, este de dorit ca, atunci când adoptă o decizie prin care constată participarea unei întreprinderi la o încălcare complexă, colectivă și continuă, Comisia să țină seama, pe lângă verificarea respectării condițiilor specifice de aplicare a articolului 101 alineatul (1) TFUE, de faptul că, dacă o astfel de decizie trebuie să angajeze răspunderea personală a fiecăruia dintre destinatarii săi, aceasta este numai pentru participarea dovedită a acestora la comportamentele colective sancționate și delimitate în mod corect.

134 Totuși, chiar interpretat în lumina acestei jurisprudențe, argumentul reclamantei din speță nu poate fi acceptat. Astfel, reiese din cuprinsul punctelor 110-127 de mai sus că Comisia a considerat că reclamanta este răspunzătoare numai pentru încălcarea care s-a concretizat prin participarea la „reuniunile Cristal” și la reuniunile bilaterale legate de acestea, care aveau ca scop coordonarea prețurilor și a capacităților de producție atât a LCD-TI, cât și a LCD-TV. Astfel, lipsa unei definiții mai exacte a piețelor vizate de înțelegere nu a expus reclamanta la riscurile invocate de Tribunal în Hotărârea Adriatica di Navigazione/Comisia, citată anterior, menționate la punctul 133 de mai sus.

Lipsa luării în considerare a contactelor cu furnizorii japonezi

135 Reclamanta reproșează Comisiei că nu a ținut seama de faptul că participanții coreeni la încălcarea constatată în decizia atacată se concertau, s-ar părea, cu furnizorii japonezi de LCD-TV, care, împreună cu participanții coreeni menționați, ar fi protagoniștii principali de pe această piață, în timp ce reclamanta nu ar avea pe această piață decât un rol secundar. În opinia reclamantei, adevărata încălcare pe care Comisia ar fi trebuit să o investigheze în legătură cu aceste LCD consta în concertarea dintre protagoniștii principali de pe această piață. Astfel, Comisia ar fi încălcat obligația de motivare, principiul egalității de tratament, precum și principiul proporționalității.

Observații introductive

136 Trebuie arătat că, dacă jurisprudența referitoare la noțiunea de încălcare unică și continuă permite Comisiei să investigheze printr-o singură procedură și o singură decizie, în același timp, mai multe comportamente care ar fi putut fi investigate în mod individual, aceasta nu are drept consecință obligația Comisiei de a proceda astfel. Prin urmare, presupunând că pretinsa concertare dintre furnizorii japonezi de LCD-TV și participanții coreeni la înțelegerea vizată de decizia atacată constituie o încălcare a articolului 101 TFUE și că această încălcare face parte din aceeași încălcare unică și continuă care a fost constatată în decizia atacată, Comisia nu ar fi fost totuși obligată să investigheze toate aceste comportamente în același timp.

137 Astfel, Comisia dispune de o putere de apreciere cu privire la întinderea procedurilor pe care le inițiază. În această privință, potrivit jurisprudenței, aceasta nu poate fi obligată să constate și să sancționeze toate comportamentele anticoncurențiale și instanțele Uniunii nu ar putea să se pronunțe – chiar dacă numai în scopul reducerii amenzii – cu privire la faptul că, în lumina probelor aflate la dispoziția sa, Comisia ar fi trebuit să stabilească existența unei încălcări săvârșite de-a lungul unei anumite perioade și de o anumită întreprindere (a se vedea în acest sens Tokai Carbon și alții/Comisia, citată anterior, punctele 369 și 370).

138 Exercitarea acestei puteri face obiectul controlului jurisdicțional. Totuși, reiese din jurisprudență că numai în cazul în care s-ar putea demonstra că, fără un motiv obiectiv, Comisia a inițiat două proceduri distincte referitoare la o situație de fapt unitară, alegerea sa ar putea fi considerată abuz de putere (a se vedea în acest sens Hotărârea Curții din 29 iunie 2010, Comisia/Alrosa, C-441/07 P, Rep., p. I-5949, punctul 89).

139 În speță, Comisia a considerat că nu dispunea sau că nu dispunea încă de probe suficiente împotriva furnizorilor japonezi și a ales astfel să nu îi investigheze în același timp cu reclamanta și cu ceilalți destinatari ai deciziei atacate, în privința cărora dispunea, în schimb, de numeroase probe ale existenței unei încălcări, atât în ceea ce privește LCD-TI, cât și în ceea ce privește LCD-TV, astfel cum s-a constatat mai sus (punctele 110-134). Or, această împrejurare constituie un motiv obiectiv, care justifică alegerea Comisiei. Trebuie să se arate însă că, în cadrul procedurii deschise împotriva furnizorilor japonezi, Comisia va fi obligată să respecte în mod special principiul *ne bis in idem* în privința reclamantei.

Cu privire la pretinsa încălcare a obligației de motivare

140 Reclamanta pretinde că în decizia atacată Comisia ar fi trebuit să explice motivele pentru care a exclus furnizorii japonezi de LCD-TV din procedura care s-a finalizat prin adoptarea deciziei atacate.

141 În această privință, trebuie amintit că Comisia nu avea nicio obligație să expună în decizia atacată motivele pentru care furnizorii japonezi nu au fost cercetați în cadrul acestei proceduri. Astfel, potrivit jurisprudenței, obligația de motivare a unui act nu poate include o obligație a instituției care este autorul acestuia de a motiva faptul că nu a adoptat și alte acte similare adresate terților (a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 8 iulie 2004, JFE Engineering și alții/Comisia, T-67/00, T-68/00, T-71/00 și T-78/00, Rec., p. II-2501, punctul 414, și Hotărârea Tribunalului din 4 iulie 2006, Hoek Loos/Comisia, T-304/02, Rec., p. II-1887, punctul 63).

Cu privire la pretinsa încălcare a principiului egalității de tratament

142 Trebuie amintit că, potrivit jurisprudenței amintite la punctul 93 de mai sus, din moment ce o întreprindere a încălcat articolul 101 alineatul (1) TFUE prin comportamentul său, aceasta nu poate să evite orice sancțiune pentru motivul că altor operatori economici nu le-au fost aplicate amenzi, atunci când, precum în speță, instanța Uniunii nu este sesizată cu situația acestora din urmă. În această privință, este necesar să se observe că, deși este adevărat că Comisia nu are dreptul să opereze o discriminare între întreprinderile care au participat la aceeași încălcare, totuși încălcarea reproșată reclamantei constă în concertarea care a avut loc, cu ocazia „reuniunilor Cristal” și a reuniunilor bilaterale legate de acestea din urmă, între furnizorii taiwanezi și coreeni de LCD care fac obiectul cartelului. Având în vedere că furnizorii japonezi nu au participat la această concertare, decizia atacată nu este afectată de o inegalitate de tratament în această privință.

143 În ceea ce privește argumentul reclamantei potrivit căruia singurele discuții importante cu privire la LCD-TV erau cele în care erau implicați furnizorii japonezi, la care reclamanta nu participa, este suficient a se aminti că Comisia a adus probe suficiente pentru a demonstra că destinatarii deciziei atacate s-au concertat, în cadrul unui plan global, atât cu privire la LCD-TI, cât și cu privire la LCD-TV (a se vedea punctele 105-134 de mai sus). Această concertare constituie o încălcare pe care Comisia avea dreptul să o investigheze, independent de existența eventuală a altor încălcări privind LCD-TV la care ar putea fi posibil ca anumiți destinatari ai deciziei atacate, alții decât reclamanta, să fi participat.

144 Drept răspuns la argumentul pe care reclamanta urmărește să îl întemeieze pe practica administrativă a Comisiei, în special pe Decizia C(2008) 5955 final a Comisiei din 15 octombrie 2008, privind o procedură de aplicare a articolului 81 [CE] (cazul COMP/39.188 – Banane) (denumită în continuare „Decizia Banane”), trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante, o practică decizională a Comisiei nu poate servi drept cadru juridic pentru amenzile în materie de concurență și că deciziile referitoare la alte cauze nu au decât un caracter indicativ în ceea ce privește existența unei eventuale discriminări, ținând seama de faptul că este puțin verosimil ca împrejurările proprii acestora, precum piețele, produsele, întreprinderile și perioadele avute în vedere, să fie identice (a se vedea Hotărârea Tribunalului din 8 octombrie 2008, Carbone-Lorraine/Comisia, T-73/04, Rep., p. II-2661, punctul 92 și jurisprudența citată).

145 Pentru a sublinia diferențele existente între faptele avute în vedere în Decizia Banane și cele din prezenta cauză, trebuie să se observe că unuia dintre participanții la încălcare despre care era vorba în decizia menționată i s-a acordat o reducere a amenzii de 10 %, cu titlu de circumstanță atenuantă, pentru motivul că din dosar nu reieșea că avea cunoștință de anumite aspecte ale acestei încălcări, la care nu participa în mod direct, sau că în mod rezonabil putea să le prevadă [a se vedea considerentele (465) și (466) ale Deciziei Banane].

146 În schimb, prezenta cauză nu prezintă circumstanțe comparabile, din moment ce reclamanta, care a participat la toate aspectele încălcării constatate în decizia atacată, urmărește să se prevaleze de faptul că nu a participat la o încălcare în care erau implicate alte întreprinderi.

147 În orice caz, astfel cum subliniază în mod întemeiat Comisia, presupunând că respectivele contacte bilaterale dintre furnizorii coreeni și japonezi de LCD-TV ar fi constituit o încălcare unică și continuă cu cea constatată în decizia atacată și că reclamanta nu ar fi avut cunoștință de existența acestor contacte bilaterale, aceste circumstanțe nu ar avea drept consecință că criticile reținute în privința reclamantei din cauza participării sale la încălcarea constatată în decizia atacată ar deveni neîntemeiate, și nici că amenda aplicată reclamantei ar trebui redusă. Prin urmare, nimic nu permite astfel să se afirme că amenda reclamantei aplicată în cazul unei înțelegeri mai extinse, care să îi includă pe furnizorii japonezi, ar fi fost în final inferioară. În această privință, eventuala reducere pe care Comisia ar fi putut-o acorda reclamantei cu titlu de circumstanță atenuantă s-ar fi putut compensa, chiar ar fi putut fi depășită, prin aplicarea unor procentaje mai ridicate în ceea ce privește gravitatea încălcării și „taxa de intrare”.

Cu privire la pretinsa încălcare a principiului proporționalității

148 Reclamanta invocă încălcarea principiului proporționalității, întrucât Comisia nu ar fi ținut seama de caracterul mai puțin grav al comportamentelor anticoncurențiale referitoare la LCD-TV, în comparație cu cele referitoare la LCD-TI.

149 Drept răspuns la acest argument, este necesar să se arate, în primul rând, că în mod întemeiat Comisia a considerat că era vorba despre o încălcare unică și continuă. În această privință, reiese din jurisprudență că Comisia are obligația de a efectua o analiză separată a fiecărui element al unei încălcări unice, mai ales din cauza existenței unei strategii globale urmate de toți membrii înțelegerii (a se vedea în acest sens Hotărârea Carbone-Lorraine/Comisia, citată anterior, punctul 49).

150 În al doilea rând, în ceea ce privește mai concret caracterul proporțional al coeficienților reținuți de Comisie în raport cu gravitatea încălcării și ca „taxă de intrare” (a se vedea punctul 24 de mai sus), trebuie amintit că Orientările din 2006 și jurisprudența din care se inspiră prevăd că gravitatea încălcării este apreciată într-o primă etapă în funcție de elementele proprii încălcării, precum natura acesteia, cota de piață cumulată a tuturor părților în cauză, sfera geografică a încălcării și punerea sa în aplicare sau lipsa punerii sale în aplicare. Într-o a doua etapă, această apreciere este ajustată în funcție de circumstanțele agravante sau atenuante proprii fiecăreia dintre întreprinderile care au participat la încălcare (a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 25 octombrie 2011, Aragonesas Industrias y Energía/Comisia, T-348/08, Rep., p. II-7583, punctul 264 și jurisprudența citată).

151 Prima etapă menționată are ca obiect stabilirea cuantumului de bază al amenzii aplicate fiecărei întreprinderi în cauză prin aplicarea la valoarea vânzărilor de produse sau servicii în cauză pe piața geografică relevantă a fiecăreia dintre ele a unui prim coeficient multiplicator care să reflecte gravitatea încălcării și chiar a unui al doilea coeficient multiplicator prin care se urmărește descurajarea întreprinderilor de a se angaja din nou în asemenea comportamente nelegale. Fiecare dintre acești doi coeficienți multiplicatori este stabilit avându-se în vedere factorii care reflectă caracteristicile încălcării apreciate în ansamblu, și anume în sensul că aceasta regrupează toate comportamentele anticoncurențiale ale tuturor participanților la aceasta (a se vedea în acest sens Hotărârea Aragonesas Industrias y Energía/Comisia, citată anterior, punctul 265).

152 În consecință,, presupunând chiar că comportamentele anticoncurențiale referitoare la LCD-TV ar fi fost mai puțin grave decât cele referitoare la LCD-TI, Comisia avea dreptul de a stabili coeficientul referitor la gravitate și pe cel referitor la „taxa de intrare” ținând seama de planul global vizat de încălcarea unică și continuă în care se înscriau toate aceste comportamente.

153 Pe de altă parte, în ceea ce privește faptul că în Decizia Banane Comisia a aplicat procentaje mai importante decât cele din decizia atacată și a acordat o reducere ridicată cu titlu de circumstanță atenuantă, este suficient să ne raportăm la jurisprudența menționată la punctul 144 de mai sus și să subliniem că, în decizia menționată, Comisia a acordat o reducere ținând seama de situația specială creată îndeosebi de cadrul legislativ în vigoare pentru comerțul cu banane [a se vedea considerentul (460) al Deciziei Banane și trimiterea pe care o cuprinde, precum și considerentul (467)].

154 În temeiul tuturor considerațiilor expuse mai sus, al doilea motiv trebuie respins.

3. *Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe faptul că valoarea vânzărilor relevante reținută de Comisie în privința reclamantei ar fi inclus în mod greșit alte vânzări decât cele de LCD care fac obiectul cartelului*

155 În susținerea cererii având ca obiect reformarea de către Tribunal a cuantumului amenzii care i-a fost aplicată în decizia atacată, reclamanta invocă cel de al treilea motiv, întemeiat, în esență, pe calcularea cuantumului amenzii pe baza unei valori inexacte a vânzărilor, întrucât reclamanta a inclus în aceasta, din greșeală, vânzări ale altor categorii de LCD decât cele vizate prin decizia atacată.

156 Trebuie amintit că controlul de legalitate a deciziilor adoptate de Comisie este completat de competența de fond care este recunoscută instanței Uniunii prin articolul 31 din Regulamentul nr. 1/2003, conform articolului 261 TFUE. Această competență autorizează instanța, dincolo de simplul control al legalității sancțiunii, să substituie aprecierea Comisiei cu propria apreciere și, în consecință, să anuleze, să reducă sau să majoreze amenda sau penalitatea cu titlu cominatoriu aplicată.

157 Prin urmare, revine Tribunalului, în cadrul competenței sale de fond, sarcina de a aprecia, la data la care adoptă decizia sa, dacă reclamantei i s-a aplicat o amendă al cărei cuantum reflectă corect gravitatea încălcării în cauză (a se vedea Hotărârea Tribunalului din 27 septembrie 2012, Shell Petroleum și alții/Comisia, T-343/06, punctul 117 și jurisprudența citată).

158 În speță, părțile nu contestă că, în considerarea erorilor săvârșite de reclamantă, cuantumul de bază al amenzii care i-a fost aplicată se ridica înainte de rotunjire la 301 684 468 de euro și că partea din acest cuantum rezultată din erorile în cauză era de 13 246 618 euro. În schimb, părțile au opinii divergente cu privire la modul în care trebuie rotunjite aceste cuantumuri.

159 În cererea introductivă, reclamanta a solicitat deducerea unui cuantum de 13 250 000 de euro din amenda care i-a fost aplicată în decizia atacată, mai precis 300 000 000 de euro. Astfel, noul cuantum ar trebui să fie de 286 750 000 de euro.

160 În memoriul în apărare, Comisia a explicat că, pentru toți destinatarii deciziei atacate, a rotunjit cuantumul de bază, diminuându-l la primele două cifre, cu excepția cazurilor în care această reducere reprezenta mai mult de 2 % din cuantumul dinainte de rotunjire, caz în care Comisia a rotunjit acest cuantum, reținând primele trei cifre.

161 În această privință, trebuie să se remarce că în decizia atacată reclamanta a beneficiat de rotunjirea prin reținerea primelor două cifre. Astfel, cuantumul de bază nerotunjit se ridica la 301 684 468 de euro, în timp ce acest cuantum rotunjit, astfel cum se arată în tabelul nr. 6 din decizia atacată, era 300 000 000 de euro.

162 Potrivit Comisiei, calculul propus de reclamantă este eronat, întrucât conține două rotunjiri: cea pe care Comisia a aplicat-o deja cuantumului de bază care figurează în decizia atacată și cea care determină opinia potrivit căreia cuantumul care trebuie scăzut în considerarea excluderii vânzărilor de alte produse decât LCD care fac obiectul cartelului ar crește de la 13 246 618 la 13 250 000 de euro.

163 În schimb, astfel cum subliniază Comisia, aplicarea metodei urmate în decizia atacată la cuantumul de bază rezultat din valoarea corectată a vânzărilor, mai precis 288 437 850 de euro, conduce la un cuantum rotunjit de 288 000 000 de euro. Astfel, o rotunjire la primele două cifre ar da naștere unei reduceri de 8 437 850 de euro, respectiv mai mult de 2 % (2,9 %) din cuantumul de bază nerotunjit.

164 În replică, reclamanta arată că rotunjirea noului cuantum al amenzii sale la primele trei cifre, în loc de primele două, ar avea drept rezultat că ar fi destinatarul deciziei atacate care profită cel mai puțin de rotunjire. Astfel, reclamanta solicită o reducere mai importantă.

165 În această privință, trebuie arătat că, deși revine Tribunalului sarcina de a aprecia circumstanțele speței pentru a stabili cuantumul amenzii, exercitarea unei competențe de fond nu poate antrena, la momentul stabilirii cuantumului amenzilor aplicate, o discriminare între întreprinderile care au participat la o înțelegere contrară articolului 101 alineatul (1) TFUE (a se vedea în acest sens Hotărârea Comisia/Verhuizingen Coppens, citată anterior, punctul 80).

166 În speță, în decizia atacată, Comisia a aplicat metoda de rotunjire descrisă la punctul 160 de mai sus tuturor participanților la înțelegere. Această metodă este obiectivă și permite tuturor acestor participanți să beneficieze de o reducere, în limita a 2 %. Deși este adevărat că anumite reduceri sunt mai importante decât altele și că reducerea aplicată reclamantei ar fi cea mai scăzută ca procentaj în cazul în care Tribunalul ar urma aceeași metodă, totuși orice metodă de rotunjire conține ajustări care variază de la o întreprindere la alta și care dau naștere unei reduceri mai mult sau mai puțin importante. În consecință, întrucât metoda aleasă de Comisie este profitabilă pentru toți destinatarii deciziei atacate, desigur într-o măsură diferită, iar această măsură este limitată la 2 %, ea trebuie respectată, pentru a se evita inegalitățile de tratament (a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 17 mai 2011, Elf Aquitaine/Comisia, T-299/08, Rep., p. II-2149, punctele 307 și 308).

167 Este însă necesar să se amintească faptul că, pentru a păstra efectul util al articolului 18 alineatele (2) și (3) din Regulamentul nr. 1/2003, Comisia are dreptul să oblige o întreprindere să furnizeze toate informațiile necesare privind faptele de care aceasta poate avea cunoștință și să îi comunice, dacă este cazul, documentele aferente care sunt în posesia sa, singura condiție aplicabilă fiind aceea de a nu impune întreprinderii obligația de a furniza răspunsuri prin care ar fi determinată să admită existența încălcării, sarcina probării acesteia revenind Comisiei (Hotărârea Curții din 18 octombrie 1989, Orkem/Comisia, 374/87, Rec., p. 3283, punctele 34 și 35). Unei întreprinderi căreia Comisia îi adresează o solicitare de informații în temeiul dispozițiilor articolului 18 din Regulamentul nr. 1/2003 îi revine, în consecință, o obligație de colaborare activă și poate fi sancționată cu o amendă specifică, prevăzută de dispozițiile articolului 23 alineatul (1) din acest regulament, care poate reprezenta până la 1 % din cifra sa de afaceri totală, dacă furnizează, în mod intenționat sau din neglijență, informații inexacte sau care induc în eroare (Hotărârea Shell Petroleum și alții/Comisia, citată anterior, punctul 118).

168 Rezultă că, în exercitarea competențelor sale de fond, Tribunalul poate lua în considerare, dacă este cazul, lipsa de cooperare din partea unei întreprinderi și să majoreze, în consecință, cuantumul amenzii care i-a fost aplicată pentru încălcarea articolului 101 TFUE sau a articolului 102 TFUE, cu condiția ca această întreprindere să nu fi fost sancționată pentru același comportament cu o amendă specifică în temeiul dispozițiilor articolului 23 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1/2003 (Hotărârea Shell Petroleum și alții/Comisia, citată anterior, punctul 118).

169 Aceasta ar putea fi, de exemplu, situația în ipoteza în care, ca răspuns la o cerere în acest sens din partea Comisiei, o întreprindere ar fi omis să prezinte în mod intenționat sau din neglijență, în cursul procedurii administrative, elemente determinante în vederea stabilirii cuantumului amenzii și de care dispunea sau ar fi putut să dispună la momentul adoptării deciziei atacate. Deși, în cadrul exercitării competenței sale de fond, Tribunalul nu este împiedicat să ia în considerare astfel de elemente, totuși întreprinderea care le invocă numai în etapa contencioasă, aducând astfel atingere finalității și bunei

desfășurări a procedurii administrative, riscă luarea în considerare a acestei circumstanțe cu ocazia determinării de către Tribunal a cuantumului adecvat al amenzii (Hotărârea Shell Petroleum și alții/Comisia, citată anterior, punctul 119).

170 În speță, reclamanta recunoaște că a săvârșit erori atunci când a furnizat Comisiei datele necesare pentru calculul valorii vânzărilor relevante, întrucât a inclus în aceasta vânzări ale altor produse decât LCD care fac obiectul cartelului. Comisia confirmă că aceste produse nu ar fi trebuit să fie luate în calcul.

171 În plus, reiese din dosar că aceste erori rezultă din faptul că reclamanta nu precizase caracteristicile specifice ale anumitor LCD întreprinderii pe care o alesese pentru a calcula datele care urmau să fie transmise Comisiei.

172 Tribunalul apreciază că această împrejurare nu permite să se considere că reclamanta nu și-a îndeplinit obligația de colaborare rezultată din dispozițiile articolului 18 din Regulamentul nr. 1/2003 în așa măsură încât să trebuiască să se țină seama de acest aspect la stabilirea cuantumului amenzii. Astfel, reclamanta nu a încercat să inducă în eroare Comisia și nici nu i-a prezentat date brute, pornind de la care Comisia ar fi trebuit să calculeze valoarea vânzărilor relevante, fără să îi furnizeze în același timp precizările necesare pentru a obține, din acestea, datele nete. Reclamanta a recurs la consultanți externi specializați pentru a putea furniza Comisiei datele necesare, dar a comis neglijența de a nu explica acestor consultanți diferențele existente între anumite tipuri de LCD. În această privință, trebuie să se observe că reclamanta nu avea în mod evident niciun interes ca Comisia să primească date eronate, care includeau vânzările altor produse decât LCD care fac obiectul cartelului, din moment ce aceste inexactități nu puteau fi decât în detrimentul său, conducând la un cuantum mai ridicat al amenzii pe care i-o va aplica Comisia.

173 În aceste împrejurări, prin calcularea cuantumului amenzii care trebuie aplicată reclamantei pe baza valorii corectate a vânzărilor și prin aplicarea în cazul acesteia a aceleiași metode cu cea urmată de Comisie în decizia atacată, inclusiv în ceea ce privește rotunjirea se va realiza o apreciere justă a împrejurărilor cauzei. Cuantumul stabilit astfel se ridică la 288 000 000 de euro (a se vedea punctul 163 de mai sus).

174 Ținând seama de toate considerațiile precedente, cuantumul amenzii trebuie redus la suma de 288 000 000 de euro, iar celelalte concluzii formulate în cererea introductivă trebuie respinse.

Cu privire la cheltuielile de judecată

175 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. În temeiul alineatului (3) primul paragraf din aceeași dispoziție, Tribunalul poate să repartizeze cheltuielile de judecată în cazul în care părțile cad în pretenții cu privire la unul sau la mai multe capete de cerere.

176 În speță, Comisia nu a căzut în pretenții decât în ceea ce privește faptul că a inclus vânzările altor produse decât LCD care fac obiectul cartelului în valoarea vânzărilor relevante pentru calculul cuantumului de bază al amenzii care trebuie aplicată reclamantei. Or, această eroare nu este cauzată decât de neglijența reclamantei, care a furnizat Comisiei date eronate. În schimb, reclamanta a căzut în pretenții în ceea ce privește toate celelalte concluzii pe care le-a formulat. Într-o astfel de situație, se va face o justă apreciere a circumstanțelor din speță prin obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor Comisiei (a se vedea în acest sens Hotărârea Tribunalului din 27 septembrie 2006, Roquette Frères/Comisia, T-322/01, Rec., p. II-3137, punctele 338 și 339).

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a șasea)

declară și hotărăște:

1) Stabilește cuantumul amenzii aplicate InnoLux Corp., fostă Chimei InnoLux Corp., la articolul 2 din Decizia C(2010) 8761 final a Comisiei din 8 decembrie 2010 privind o procedură de aplicare a articolului 101 [TFUE] și a articolului 53 din Acordul privind SEE (cazul COMP/39.309 – LCD) la 288 000 000 de euro.

2) Respinge în rest acțiunea.

3) Obligă InnoLux la plata cheltuielilor de judecată.

Kanninen Berardis Wetter

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 27 februarie 2014.

Semnături